

'Ασ'Ολα

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἑξαμήνου
Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
„ τὸ ἐξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

➤ ΓΡΑΦΕΙΑ ➤
Γαλατᾶ, Πεντοπόζαρον, Σαατοῦ Χάν, 16.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.
Αἱ ἀποδείξεις δεόν νὰ φέρωσι τὰς υπο-
γραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑΙ
Ἔργον ΚΑΡΟΛΟΥ ΒΕΚΕΡ

ΚΟΜΨΟΤΗΣ: ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΟΥ;

Εἰς τὴν παρελθούσαν ὁμιλίαν μου κατέληγον μὲ μίαν ἐρώτησιν :

— Ποῦ εἶναι δυνατόν ὁ τάλαιπωρούμενος νὰ εὕρῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀνακούφισιν ;

Καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δὲν διστάζω ν' ἀπαντήσω :

— Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἐν μέσῳ τῶν δυστυχῶν.

Ναί ! εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὴν μεγάλην αὐτὴν καὶ τρυφερὰν μητέρα, εἶνε δυνατόν νὰ εὕρωμεν τὴν παρηγορίαν, τὴν ὁποίαν ζητῶμεν, καὶ τὸ βάλσαμον, τὸ ὁποῖον ἐποθήσαμεν. Ἐκεῖ, ἀρκεῖ νὰ δώσωμεν ὀλίγην προσοχήν, εἰς τὰς θαυμασίας τῶν ὕμνων στροφάς, εἰς τὸν ὑψηλὸν λυρισμὸν τῶν τροπαρίων καὶ θὰ εὕρωμεν τὴν φωνήν, ἡ ὁποία εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἐνισχύσῃ ἐν ταύτῳ. Εἴσθε δυστυχεῖς ; κατατρώχεσθε ἀπὸ βαρεῖαν, ἀπὸ ἀφόρητον θλίψιν ; Μὴ ζητήσητε τὴν παθολογικὴν λήθην, τὴν ὁποίαν δίδει τὸ ἀλκοὸλ, ἢ τὸν ἐκνευρισμὸν ἀνειμένων διασκεδάσεων· ἀλλ' εἰσέλθετε εἰς μίαν ἐκκλησίαν, προσέξατε ὀλίγον, ἀνοίξατε τὴν καρδίαν σας καὶ θὰ ἴδητε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀποδιώκονται ὅλαι αἱ κατατρώγουσαι αὐτὴν στενοχωρίαι, καὶ νὰ ἐπουλῶνται αἱ βαρεῖαι πληγαί. Ἐκαστος ἀναλόγως τῆς λύπης του θὰ εὕρῃ ἐκεῖ καὶ τὸ φάρμακόν του.

Μετὰ τὴν ἐκκλησίαν ἔρχεται ἡ οἰκογένεια. Ἄλλος αὐτὸς ναὸς, ὄχι ὀλιγώτερον ἅγιος. Ἐκεῖ, παρὰ τὸ συνεκτικὸν πῦρ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, ὁ οἰκογενειάρχης θὰ λησμονήσῃ τὸ παγερὸν ψῦχος, τὸ ὁποῖον ἔξω συνήτησε, καὶ εἰς τὸ ἀθῶον τοῦ τέκνου του μειδίαμα θὰ εὕρῃ τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀπολέσει.

Ἡ οἰκογενειακὴ ἀγάπη ὑπῆρξε πάντοτε τὸ καλλίτερον καὶ ἀσφαλέστερον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποδιώκονται αἱ πολλάκις ὑπερβολικαὶ καὶ ἀβάσιμοι θλίψεις.

Τρίτον μέσον ἀνακούφισεως εἶναι μία καλὴ προᾶξις, μία εὐγενὴς προᾶξις φιλαλληλίας· ἀντὶ παντὸς ἄλλου τονωτικοῦ ἢ ἀναψυκτικοῦ, τὸ ὁποῖον λαμβάνετε μετὰ τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, ἀποκτήσατε τὴν συνήθειαν νὰ κάμνετε κάτι τι καλόν, μίαν εὐγενῆ προᾶξιν, καὶ τότε θὰ ἐννοήσετε ποῖαν ἐπίδρασιν ἔχει αὕτη ἐπὶ τῆς ψυχῆς σας καὶ ποῖαν εὐεργετικὴν ἐξασκεῖ ἀνακούφισιν.

Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, λοιπόν, εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν εὐποίαν δύνασθε νὰ εὕρετε τὴν χαρὰν, τὴν παρηγορίαν, τὴν ἀνακούφισιν.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ ὀθωμ. Βουλὴ εἰργάσθη κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα καὶ ἐκτὸς ἄλλων ἐπελήφθη καὶ τῆς συζητήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δὲν ἤκουσε καὶ πολλὰ εὐχάριστα, διότι πολλοὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Δ'ζαβὶτ βένη, τὴν ὁποίαν ἐχαρὰκτῆρισαν ὡς σπῆτλον. Ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ὁμιλήσαν ὁ Μαχίρ Σαῖτ, ὡς εἰσηγητῆς τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ οὐλεμάς Βεχμπῆ ἐφέντης, ὁ κ. Κοσμίδης, ὁ Λουτφῆ Φικρῆ, ὁ Ταχίρ καὶ ἄλλοι. Κατὰ τὰς συζητήσεις προεκλήθησαν καὶ ζωνερά ἐπεισόδια.

Ἐν τῇ Βουλῇ μας παρετηρήθη κατ' αὐτὰς ἀντισημιτικὸν ρεῦμα. Ὁ βουλευτὴς Ἰσμαήλ βένης, ἐπιτιθέμενος ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τοῦ Δ'ζαβὶτ βένη ἐπὶ τῶν δανείων, σχετίζει αὐτὰ πρὸς ραδιουργίας τῶν Σιωνιστῶν, αἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἰδρῦσουν κράτος ἐν Παλαιστίνῃ, ἀφοῦ προηγουμένως καταστήσουν τὴν Τουρκίαν ὑποχείριόν των διὰ τῶν δανείων. Εἰς ταῦτα ἀπήντησεν ὁ Μ. Βεζύρης.

Ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν λύσιν τῆς· οὕτω εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διορίσθη ὁ Ἰσμαήλ Μπαμπάν Ζαδέ, ἐκ τῶν ἐνωτικῶν. Τὸ κόμμα ὅμως, οὐχὶ ἀνευ ἀντιρρήσεως, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἰσμαήλ βένη ν' ἀναλάβῃ τὸ ὑπουργεῖον.

Μένει νῦν ἐν ἔτι χαρτοφυλάκιον ἀδιάθετον ἄγνωστον ποῖος θὰ θελήσῃ νὰ τὸ ἀναλάβῃ. Ἐν τούτοις, καίτοι διορίζονται αἱ νέοι ὑπουργοί, πολλὰ λέγονται περὶ προσεχοῦς παραιτήσεως τοῦ ὑπουργοῦ Χακκῆ πασᾶ, ἐπικρατεῖ δὲ ἡ γνώμη, ὅπως κληθῶσιν εἰς τὰ πράγματα ἄνδρες πεπειραμένοι καὶ δεδοκιμασμένης ἀξίας, ἀφοῦ παρετηρήθη, ὅτι ἡ ἀπειρία εἶναι πάντοτε κακὸς συντελεστής.

Ἐπ' ἐσχάτων μεγάλῃ κίνησις εὐρωπαϊκῶν στόλων παρατηρεῖται εἰς τὴν Ἀνατολήν· ἐκτὸς τοῦ γαλλικοῦ καὶ ἀγγλικοῦ στόλου, ὁ αὐστριακὸς καὶ ἰταλικὸς διετάχθησαν νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν Μεσόγειον. Πολλοὶ θέλουσι νὰ σχετίσωσι τὰ ταξείδια ταῦτα πρὸς φόβους ἀνησυχαστικῶν γεγονότων καὶ εἰς τὴν ἐν Τριπολίτιδι κατάστασιν.

Ἄραιαι εἶναι αἱ ἐξ Ἰεμένης εἰδήσεις. Τὰ τελευταῖα ἐπίσημα τηλεγραφήματα ἀναφέρουσιν ὅτι δύο στρατιωτικὰ σώματα, ἐκκινήσαντα ἀπὸ διαφόρους διευθύνσεις, συνηνώθησαν εἰς τὴν Μεναχέ καὶ Οὐταρὲ καὶ ἐπιτεθέντα κατὰ τῶν πέριξ στασιαστῶν, κατέλαβον τὰ χωρία Οὐσέλ καὶ Χωζάν. Ἐξ ἄλλου νέαι ἐπικουρίαι ἐπιστέλλονται ἐντεῦθεν.

Τὰ ἐπεισόδια τῶν ἐλληνοτουρκικῶν συνόρων ἐξακολουθοῦσιν ἐπάλληλα. Ὁ κ. Ἀλεξανδρόπουλος ἔλαβεν ἐπανειλημμένας συνεντεύξεις μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν Ριφαὰτ πασᾶ καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος, εἰς συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ. Βενιζέλου, συνέστησε παθητικὴν ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων στάσιν. Ἡ ἐλληνικὴ Βουλὴ, ψηφίσασα μερικὰς πιστώσεις, διέκοψε τὰς ἐργασίας τῆς ἐπὶ ἐξαήμερον, ἕνεκα τῶν ἀπόκρουων.

Τὸ γαλλικὸν ὑπουργεῖον Μπριὰν παρητήθη, ἐσχηματίσθη δὲ νέον, ὑπὸ πρωθυπουργὸν τὸν κ. Μονίς. Ἡ συμμετοχὴ τοῦ κ. Δελκασέ, ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, μεγάλως σχολιάζεται, διότι εἶναι γνωστὰ αἱ κατ' αὐτοῦ διαθέσεις τοῦ Γερμανοῦ αυτοκράτορος.

Νεώτερον γεγονός γνωσθὲν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα μεγάλην προκάλεσε θλίψιν καὶ κατήφειαν.

Ὁ Μητροπολίτης Σάνθης κ. Ἀνθίμος, ἀφίχθεις εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ, εἰδοποίησε, κατὰ τὴν ἐπικρατούσαν τάξιν, τὸν οἰκεῖον ὑποδιοικητὴν ὅτι θὰ μετέβαινε τὴν ἐπομένην νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ ἐπισήμως. Πράγματι ὁ Μητροπολίτης Σάνθης, συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τῆς Δημογεροντίας, μετῆβη τὴν ἐπομένην εἰς τὸ Διοικητήριον διὰ τὴν προειδοποιηθεῖσαν ἐπίσκεψιν. Παρὰ πᾶσαν ὁμως προσδοκίαν, οὐχὶ μόνον ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων, ἀλλ' οὐδ' ὑπὸ τῶν ἀστυνόμων τῷ ἀπενεμήθησαν αἱ εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν αὐτοῦ ἀξίωμα ἀνήκουσαι τιμαί, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ὑποδιοικητὴς τὸν ἐδέχθη ἐντὸς γραφείου καὶ οὐχὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν ἐπισήμων ὑποδοχῶν, ὡς ἔθος, μόλις κατορθώσαντος νὰ περιλάβῃ, ἕνεκα τῆς σμικρότητος τοῦ χώρου αὐτοῦ τοὺς συνοδευόντας τὸν Μητροπολίτην δημογέροντας.

Ὁ ὑποδιοικητὴς, λαβὼν τὸ φερμάνιον, ἀπέθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης, χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, καίτοι δὲ παρήλθον ἔκτοτε ἀρκεταὶ ἡμέραι, οὗτος δὲν μετέβη εἰσεῖ εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὅπως ἀναποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν Μητροπολίτην. Τὸ τοιοῦτον καὶ ἐν Σάνθῃ ὀδυνηρὰν προὔξενησεν ἐντύπωσιν μεταξὺ τῶν αὐτόθι χριστιανικῶν πληθυσμῶν, τὸ δὲ Πατριαρχεῖον ἀπέστειλεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐντονον διαμαρτυρίας τακρίριον.

Ἐτερον ἐπίσης σπουδαῖον γεγονός ἀνηγγέλη ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωακείμ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Αἱ ἀρχαὶ Δοϊράνης, ἀφοῦ παρέδωκαν, ὡς γνωστόν, τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος εἰς τοὺς οἰχισματικούς Βουλγάρους, παρέδωκαν καὶ τὸ ἐλληνικὸν νεκροταφεῖον.

Ἐνεκα τούτων, τέκνον ἐλληνικῆς οἰκογενείας ἐβαπτίσθη ἐντὸς γκαζοτενεκέ, εἰς γάμος ἐτελέσθη εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ μία γυναῖκα ἀποθανοῦσα ἔμεινε ἐπὶ πολὺ ἄταφος, ἕως οὗ εὕρεθῇ κατάλληλος τόπος πρὸς ταφὴν αὐτῆς.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐγένοντο καὶ αἱ Μητροπολιτικαὶ μεταθέσεις, περὶ τῶν ὁποίων ἱκανὰ ἐγράφησαν ἐν τῷ τύπῳ.

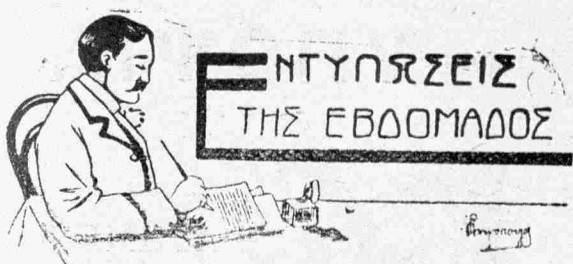
Καὶ ὁ μὲν Μητροπολίτης Δυρραχίου κ. Ἰωάννης μετετέθη εἰς τὴν Μητρόπολιν Βάρνης, ὁ δὲ Τυρολόης κ. Νικηφόρος εἰς τὴν Μητρόπολιν Μεσημβρίας. Κενωθειῶν οὕτω τῶν δύο μητροπολικῶν ἐδρῶν Δυρραχίου καὶ Τυρολόης διὰ τῆς μεταθέσεως τῶν οἰκείων ἐπαρχιῶν, ἡ Ἱ. Σύνοδος προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν νέων Μητροπολιτῶν. Γενομένης τῆς εἰθισμῆνης τελετῆς ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ Μητροπολίτης Δυρραχίου ἐξελέγη παμψηφεί ὁ ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως κ. Ἰάκωβος, Μητροπολίτης δὲ Τυρολόης ἐξελέγη ὁ ἐπίσκοπος Φωτικῆς κ. Χρυσόστομος παμψηφεί. Ἀμφότεροι οἱ νέοι Μητροπολιταὶ διακρίνονται ἐπὶ μεγάλῃ φιλογενεῖα καὶ πατριωτισμῷ, καθόσον καὶ οἱ δύο ἐπέδειξαν εἰς τὰς ἐμπιστευθείσας αὐτοῖς ἄχρι τοῦδε θέσεις, ὁ μὲν πρῶτος ὡς ἐπίσκοπος Σμύρνης, ὁ δὲ δεύτερος ὡς ἐπίσκοπος Φωτικῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἰωαννίνων, πολλὴν σύνεσιν, πατριωτισμὸν καὶ αὐταπαρηγοσίαν. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ ἐν ταῖς ἰδίαις αὐτῶν ἐπαρχίαις θὰ δράσωσιν ὡς μέχρι τοῦδε, ἐθνοφελῶς καὶ θὰ ἐξυψηρεθῶσιν πιστῶς τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην συνηλθον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τὰ Δύο Διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα καὶ συνεσεκέρθησαν ἐπὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ ζῆ ἡματος.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν διυφόρων γραμμάτων τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου παρετηρήθη ὅτι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἤρχισεν ἡδὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Νομοσχεδίου τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, πρὶν ἢ τοῦτο ἐπιψηφισθῆ καὶ καταστῆ Νόμος τοῦ Κράτους, ἐνεκρίθη ὅπως διὰ καταλλήλου τακρίριου διαμαρτυρηθῆ τὸ Πατριαρχεῖον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν παράνομον ὅσον καὶ ἄδικον ἐφαρμογὴν τοῦ ρηθέντος νομοσχεδίου.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ

Συνητήθησαν τὸ ἑσπέρας εἰς ἓν σαλόνι· ἐκεῖνος, ἔως ἀκόμη, 45 ἐτῶν, ἄγαμος, ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ἐκείνη, μικροτέρα τὴν ἡλικίαν καὶ σύζυγος μεγαλεμπόρου.

Εἶχον παραστή τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς δύο γάμους καὶ ἔφερον ἀκόμη τάνθη τῆς λεμονέας εἰς τὰ στήθη των. Φυσικὰ δὲν ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσουν δι' ἄλλο θέμα. Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου, οἱ προσκεκλημένοι, αἱ ἐνδυμασίαι των μαζὶ μὲ χίλια ἄλλα, εἶναι ζητήματα, τὰ ὁποῖα εὐχαρίστως ἀναλύονται εἰς τὰ σαλόνια τῆς ἐποχῆς μας, διότι δὲν κουράζουν καὶ διότι εἶναι θέματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ κακολογία λαμβάνει ἀρκετὰ τὸ μέρος της.

Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ εἶχον ἐξαντληθῆ καὶ ὁ λόγος εἶχε φθάσει εἰς ἓν ἄλλο ζήτημα σπουδαιότερον.

— Μ' ἐρωτᾶτε, κυρία, διατί σπανίζουν οἱ γάμοι καὶ φέρετε ὡς αἰτίαν τοὺς ἄνδρας; πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἂν οἱ ἄνδρες φαίνονται ἀπρόθυμοι, δι' αὐτὸ δὲν πταίουν αὐτοί.

— Ἀλλὰ τότε, πταίουν αἱ γυναῖκες;

— Σχεδὸν αὐτὸ ἦθελα νὰ εἶπω.

— Δὲν ἐννοῶ διόλου τὴν ἀυστηρότητά σας πρὸς τὰς γυναῖκάς μας, οὔτε τὴν περιφρόνησιν, τὴν ὁποῖαν δεῖχνετε πρὸς αὐτάς.

— Καὶ ὅμως ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ἀφοριμὴν της. Ἐν πρώτοις, μάθετε ὅτι ἐπὶ 100 ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι νυμφεύονται, οὔτε οἱ 5 ἐσκέφθησαν τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποῖαν τοὺς ἐξασφαλίζει ὁ ἔγγαμος βίος εἰς τὸ πλευρὸν μιᾶς καλῆς καὶ ἀφωσιωμένης γυναίκος, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ἡ πλειονότης, σκέπτονται μόνον διὰ τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ καταλάβουν, χάρις εἰς τὸν ἰσχυρὸν πενθερὸν των ἢ διὰ τὴν περιουσίαν, τὴν ὁποῖαν εἰμποροῦν νὰ τοῦ ἀποσπάσουν.

— Εἰς αὐτὸ δὲν βλέπω τί πταίουν αἱ γυναῖκές μας.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ γάμος διὰ τοὺς ἄνδρας θεωρεῖται καὶ εἶναι ἓν ὀγκῶδες κονδύλι εἰς τὸ παθητικὸν των, πάντοτε θὰ εὐρίσκουν ὅτι ἡ θέσις των εἶναι πολὺ ταπεινὴ ἀπέναντι τῶν ἀπαιτήσεων τῆς δεσποινίδος καὶ ἡ περιουσία των ἀκόμη μικροτέρα διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ προφθάσουν τὰς ἰδιοτροπίας της, ὅταν θὰ γίνῃ σύζυγός των. Δι' αὐτὸ θὰ συνθηκολογοῦν μὲ τὴν συνειδήσιν των, κλείουν τὰ μάτια των καὶ νυμφεύονται ἐκείνην ποῦ προσφέρει περισσότερα, ἀφοῦ ὅλαι θὰ ἔχουν τὰς ἰδίας ἀξιώσεις.

— Ὅμιλεῖτε διὰ τὸ γενικὸν καὶ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰμπορεῖ ν' ἀπατάσθε.

— Τὸ εὐχομαι, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐλπίζω.

— Ὅπως ὅμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πράγμα, οἱ ἄνδρες εἰς τὴν περίστασιν ταύτην πρέπει νὰ φανοῦν περισσότερον εὐλακρινεῖς, περισσότερον ἰσχυροί.

— Ὅμολογῶ τὴν ἀδυναμίαν των, ἡ ὁποῖα εἶναι ἀναξία καὶ ἀπρεπής, ἀλλὰ καὶ τίποτε ἐκ μέρους τῶν κοριτσιῶν τοῦ αἰῶνός μας δὲν ἐρῆται ν' ἀντιδράσῃ εἰς αὐτήν.

— Καὶ τί εἰμποροῦσαν ἀρᾶ γε νὰ κάμουν;

— Πολλὰ καὶ σωτήρια. Ἄλλως τε, εἰς τί περὶ ὅλος ὁ βίος των ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποῦ θ' ἀφήσουν τὰ σχολικὰ θρανία μέχρι τῆς ἡμέρας ποῦ θ' ἀρραβωνιασθοῦν; Τί ἄλλο σκέπτονται, παρὰ τὸν γάμον ἢ μᾶλλον τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ δυνηθοῦν ν' ἀνταλλάξουν τὸ πατρικὸν ἐπίθετον μ' ἓν ἄλλο ξένον καὶ ἄγνωστον;

— Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι αὐτὸ εἶναι δικαία φιλοδοξία.

— Ναί, ἐφ' ὅσον ὅμως δὲν φθάνει καὶ εἰς τὸν συζυγικὸν βίον, ἐφ' ὅσον ἡ κόρη, ὅταν ρεμβάζῃ δὲν ἀναπλάττει τὰς τρυφεράς ἡμέρας τοῦ βίου αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον διδάσκεται νὰ φαίνεται εὐγενής, κομψή, ὡραία καὶ καλὴ πρὸς τὸν ἄνδρα, μόνον ὅταν αὐτὸς τῆς εἶναι φίλος ἢ μνηστῆρ καὶ ὄχι καὶ ὅταν τῆς γίνῃ σύζυγος, τότε θὰ συμφωνήσετε καὶ σεῖς, ὅτι ἡ κόρη παίζει ρόλον ἠθοποιοῦ καὶ οὐδέποτε θὰ κατορθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ συζύγου της ὁσαύποτε, καὶ ἂν τοῦ προσέφεραν, εἴτε εἰς χοῦμα, εἴτε εἰς τιμὰς.

— Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ ἄνδρες δὲν κάμνουν τὸ ἴδιον; μήπως καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι τρυφεροὶ καὶ εὐγενεῖς μόνον μέχρι τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ μνηστὴ θὰ γίνῃ σύζυγος, ἔπειτα ὅμως μεταβάλλονται εἰς τυράννους ἀληθινούς;

— Οἱ ἄνδρες εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιτήδειοι ἠθοποιοὶ καὶ οἱ χαρακτήρες των ἀποκαλύπτονται εὐκόλα, ἐνῶ τῶν γυναικῶν...

— Αὐτὸ εἶναι μία πρόληψις, ἡ ὁποία θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἐνόσω θεωρεῖτε τὴν γυναῖκα ὡς ἰδιαίτερον πλάσμα, ἐνῶ εἶναι καὶ αὐτὴ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἴδιον χαρακτήρα καὶ μὲ τὰ ἴδια ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖ νὰ ἔχη ἐκεῖνος. Δι' αὐτὸ, νομίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ρίπτωμεν τὰ σφάλματα εἰς τὴν γυναῖκα καὶ μόνον ἂν εἰς τὸ ζήτημα τῆς εὐτυχίας τοῦ ἐγγάμου βίου πταίῃ κάποιος, ἐξίσου πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὸν πταίστην καὶ εἰς τοὺς δύο. Δι' αὐτὸ τὸσον ὁ ἀνὴρ ὅσον καὶ ἡ κόρη πρέπει πρὸ τοῦ γάμου νὰ μὴ πλάττωσιν ἀφάνταστα ὄνειρα εὐτυχίας, μετὰ δὲ τὸν γάμον των νὰ ἐξοικειωθοῦν πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἡ ὁποία πάντοτε θὰ εἶναι ταπεινότερα τοῦ ἰδανικοῦ των. Μήπως καὶ κάποιος δὲν εἶπεν ὅτι «διὰ νὰ εἶναι τις εὐτυχὴς πρέπει νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶναι»;

Εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ὁμιλίας παρουσιάσθη ἡ δεσποινὶς τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ συζήτησις διεκόπη. Τὴν παραθέτω ἐδῶ ἔστενογραφημένην· οἱ ἀναγνώσται τῆς στήλης αὐτῆς, ἂν τὴν νομίζουν ἐνδιαφέρουσαν, ἄς τὴν συνεχίσουν ἰδιαίτερος.

Θ. Κ. Μ.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

* Εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν σᾶς ἀγαπᾷ, μὴ ἀποτεινέσθε νὰ ἐρωτήσῃτε τὸ διατί· ἐρωτήσατε μᾶλλον τὸν ἑαυτὸν σας.

* Δυσκολώτερον τὸ κούπτειν τὴν ἀρετὴν ἢ τὸ ἀσκεῖν αὐτήν.

* Ἐγκαταλειμμένος εἶναι πολλάκις ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις αὐτὸς ἑαυτὸν πολλάκις ἐγκαταλείπει.

* Ἡ τέχνη τοῦ νὰ προσελκύσωμεν τὴν ἀγάπην κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων εἶναι τέχνη τοῦ νὰ γνωρίζωμεν τὰ ὄρια οὐχὶ τῶν ξένων πράξεων, ἀλλὰ τῶν ἰδικῶν μας.

Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ἄλλοίμονον εἰς σᾶς ἂν θελήσετε νὰ σχηματίσετε ἰδέαν διὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τὸν χαρακτήρα του ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας μας. Θὰ γελασθῆτε φοβερὰ. Θὰ τὸν νομίσετε ὅλος διόλου τὸ ἀντίθετον ἀπ' ὅ,τι εἶναι.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδέα μου, τὴν ὁποῖαν πολλά, πάρα πολλά ἐπεισόδια καὶ ἐκπλήξεις ἐπιβεβαιώνουν.

Προχθὲς ἀκόμη ὁμιλοῦσα μὲ κάποιον συμπολίτην σας, ὁ ὁποῖος διὰ πρώτην φορὰν ἤρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ἐζήτησα τὴν γνώμην του διὰ τὴν κοινωνίαν μας, ὅτε τὸν βλέπω νὰ λαμβάνῃ ἐν ἀλλόκοτον ὕφος καὶ νὰ μοῦ λέγῃ:

— Εἶσθε ἀκατανόητοι ἄνθρωποι· κάμνετε τὴν χειροτέρα ρεκλάμα, ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ, διὰ τὸν χαρακτήρα σας, ἀφίνετε νὰ σᾶς νομίζουν ὅλος διόλου διαφόρους ἀπὸ ὅ,τι εἶσθε καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν σᾶς κολακεύει πολὺ. Πρὶν ἔλθω ἐδῶ, εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐδιάβαζα τακτικὰ τὰς ἐφημερίδας σας μὲ τοὺς μεγάλους τίτλους καὶ μὲ τὰ παχέα γράμματα, ἔβλεπα τὸ φλογερὰ σας πολιτικὰ ἄρθρα, τὰς διαμαρτυρίας σας καὶ ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὐρισκόμην μέσα εἰς μίαν κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ πολιτικὴ καὶ τὰ φλέγοντα ζητήματα θὰ εἶναι ἡ κυριώτερα ἀσχολία, ἐφαντάσθην ὅτι θὰ σᾶς ἔβλεπα σκυθρωπούς, κατηφεῖς, σκεπτομένους νὰ εὐρετε τὴν λύσιν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος καὶ σχολιάζοντας λέξιν πρὸς λέξιν τὸν λόγον τοῦ Πισῶν. Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἦυρα τὸν Ἀθηναῖον φαιδρὸν, ἀμέριμον, γελαστόν, ἀδιάφορον τελείως διὰ τὴν πολιτικὴν, διὰ τὴν ὁποῖαν τότε μόνον ἀρχίζει νὰ ὁμιλῇ, ὅταν δὲν ἔχη τίποτε ἄλλο νὰ εἶπῃ. Φαντασθῆτε: εἶμαι μόλις δέκα ἡμέρας ἐδῶ καὶ προσελήθην εἰς δεκαπέντε χοροὺς καὶ ἐσπερίδας, ἔπαιξα πριτζ καὶ πόκερ, ἔμαθα ὅτι ἔγιναν 3 αὐτοκτονίαι δι' ἐρωτικὸς λόγους καὶ διὰ κάθε ἄλλο ἐφλυάρησα παρὰ διὰ πολιτικά. Ἄ! ἔξάπαντος κάμνετε πολὺ κακὴν ρεκλάμαν διὰ τὸν ἑαυτὸν σας.

Δὲν εἶπα τίποτε εἰς τὰ λόγια τοῦ ἀγαθοῦ Κωνσταντινουπολίτου, διότι εὕρισκα ὅτι δὲν εἶχε διόλου ἄδικον.

Ὁ Ἀθηναῖος δὲν εἶναι ὅπως τὸν παριστάνουν αἱ ἐφημερίδας μας· ἀγαπᾷ τὸ γλέντι, τὴν καλοπέρασι, τὴν φλυαρίαν, εἶναι πολὺ καλόβολος, συμμορφόνηται πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ ἔχει πάντοτε τὸ γέλιο στὸ στόμα, ἀρκεῖ ὁ οὐρανός, τὸν ὁποῖον βλέπει, νὰ εἶναι χαρούμενος, νὰ εἶναι ἀληθινὰ ἀπτικὸς οὐρανός· δι' ὅλα τὰ ἄλλα καρφὶ δὲν τοῦ καίεται. Ψηφίζει ὁ Βενιζέλος δικαστικὰ νομοσχέδια; παραιτεῖται ὁ Κορομηλᾶς; φθάνει ὁ Κάϊζερ εἰς Κέρκυραν; ἐπιδίδει ψηφίσματα ὁ Μιστριώτης; ὅλα αὐτὰ τὰ μανθάνει τελευταῖος αὐτὸς ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας· καὶ ἂν τὸν ἰδῆτε καμμίαν φορὰ νὰ σκέπτεται, ἔξάπαντος θὰ τὸν ἀνησυχῇ κανὲν νέφος εἰς τὸν ὀρίζοντα, ποῦ ἀπειλεῖ νὰ τοῦ καταστρέψῃ τὴν διασκέδασιν τῆς Κυριακῆς καὶ τὸ ξεφάντωμα τῆς καθαρᾶς Δευτέρας.

ΙΛΙΣΣΙΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

ΟΙ ΑΙΩΝΟΒΙΟΙ

Γενική επικρατεί σήμερα ιδέα, ότι η διάρκεια της ζωής ελαττούται οσημέραι και ότι οφείλει κανείς να έχει τον λύχνον του Διογέ- νους διὰ να εύρη μεταξὺ τῶν συγχρόνων μας αἰωνοβίους. Ἡ ιδέα αὕτη, ἡ ὁποία καὶ ἐπανει- λημένως ἐπὶ τοῦ τάπητος κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐτέθη καὶ συνεζητήθη, δὲν φαίνεται ὡς ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Οὐδεὶς βεβαίως δύναται ν' ἀρνηθῆ, ὅτι ἡ ἀδήριτος πάλη τοῦ νεωτέρου κοινωνικοῦ βίου, ἡ πυρετώδης αὐτοῦ δίνη συνεπέφερε καὶ μίαν γενεάν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον ἐξησθενημέ- νην μὲ πρόωρον γῆρας.

Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ λησμονηθῆ, ὅτι ἡ ὑγιεινὴ μὲ τὰς τεραστίας αὐτῆς καὶ θετικὰς προόδους κατάρθωσε νὰ ἐφοδιάσῃ τὴν σημε- ρινὴν γενεάν δι' ὀπλων ἀρκούντως ἰσχυρῶν διὰ νὰ ἀντιτάσσεται κατὰ τῶν ἐπαπειλούντων αὐτὴν νοσημάτων. Ὁ μέγας Ἄγγλος ἰατρός Stewart εἰς ἔργον του δημοσιευθὲν πρὸ ἑβδομάδων προσπαθεῖ ἀκριβῶς ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ γενικῶς ἐπικρατοῦσα ιδέα εἶναι ὅλως ἐσφαλμένη καὶ πόρρω τῆς ἀληθείας ἀπέχει.

Ὁ Stewart πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του παρατάσσει στατιστικὴν αἰωνοβίων χω- ρῶν τινῶν τῆς Εὐρώπης. Κατ' αὐτὴν ἡ Γαλλία ἀριθμεῖ 213 αἰωνοβίους, ἡ αἰδήμ' Ἄγγλια 146, ἡ Γερμανία 78, ἡ Ἰσπανία 41, ἡ Ἀμε- ρικὴ 4,000, καὶ ἡ Σερβία, Ρουμανία καὶ Βουλγαρία ἐν ὅλῳ 5,540.

Ὁ Stewart μεταξὺ τῶν αἰωνοβίων τῆς Ἀμερικῆς ἀναφέρει κάποιον James Click ἐκ Prestonburg, ὃν προσωπικῶς ἐγνώρισε καὶ ὅστις εἰς ἡλικίαν 104 ἐτῶν ἠρώτα αὐτὸν σο- βαρῶς, ἐὰν ἠδύνατο νὰ τοῦ εύρη νεαράν καὶ θελκτικὴν σύζυγον.

Αἱ στατιστικαί, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἰατρόν, ἐκ συμφώνου διαπιστοῦσιν ὅτι ἡ μακροβιότης τείνει εἰς αὐξήσιν. Ἐν Εὐρώπῃ μόνον, ἡ ἀν- θρωπίνῃ ζωῇ ἐδιπλασιάσθη κατὰ τὰ 350 τε- λευταῖα ἔτη. Ἐρευναι ὅλως νέαι, ἀπέδειξαν ἐπίσης, ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ, Πρωσσίᾳ, Δανιμαρκίᾳ, Σουηδίᾳ, Μασσαχουσέτῃ, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἠὺξήθη, διαρκούντων τῶν XVII καὶ XVIII αἰῶνων, κατὰ 4 ἔτη δι' ἕκα- στον αἰῶνα, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τριῶν πρώτων τετάρτων τοῦ XVIII αἰῶνος ἡ μέση αὐξήσις ὑπῆρξεν 9 ἐτῶν δι' ἕκαστον αἰῶνα καὶ ὅτι σήμερον εἶναι 17 ἐτῶν δι' ἕκαστον αἰῶνα. Ἐὰν τὸ τοιοῦτον ἐξακολουθήσῃ, φρο- νοῦσιν ὅτι ἡ αὐξήσις τῆς μακροβιότητος θὰ ἦ περίπου 34 ἐτῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἐκαστος ἀνθρώπος, εἶπεν ἄλλοτε ὁ Brown, εἶναι πλασμένος διὰ νὰ ζῆ ἑκατὸν ἔτη.

Ὁ δὲ διάσημος ἰατρός τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Treves φρονεῖ, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ, καθ' ἣν θὰ ἦναι τόσῳ ἀφύσικον νὰ ἀποθνή- σκη τις ἐξ ὀστρακιᾶ τύπου, χολέρας ἢ δι- φθερίτιδος, ὅσῳ εἶναι τώρα ἐν Ἀγγλίᾳ νὰ ἀποθάνῃ ἐκ δήγματι λύχνου.

Δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν ἡμεῖς νὰ εἴμεθα τό- σον αισιόδοξοι, ὅσῳ οἱ ἀνωτέρω Ἄγγλοι ἰατροὶ διὰ τὴν αὐξήσιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Δὲν εἴμεθα βεβαίως ἐκ τῶν ἀρνούμενων, ὅτι ἡ ὑγιεινὴ δύναται νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τινα ἔτη, εἴμεθα ὅμως πολὺ σκεπτικοὶ διὰ τὴν τελείαν ἐκλειψιν τῶν νόσων, ἣν ἐπαγγέλλεται ὁ Treves.

Αἱ ἀσθένειαι, ὅπως τὰ ἦθη καὶ ἡ μόδα, ἀλλάσσουν μὲ τὸν καιρὸν, ἐλαττούμεναι ἢ τε-

λείως ἐξαφανιζόμεναι, ἀντικαθίστανται ὅμως διὰ νέων, ἃς ἡμεῖς οἱ ἐπιστήμονες δὲν ὑπο- πτευόμεθα ἢ καὶ μόλις γνωρίζομεν.

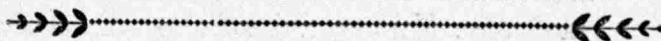
Ὅπως ποτ' ἂν ἔχη, τὸ γεγονὸς τῆς αὐξή- σεως τῆς ζωῆς εἶναι ἀπ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα βαυ- καλίζουσαν πάντοτε τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους μας. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠμποροῦμεν παρὰ νὰ τὸ ὑποδεχθῶμεν μὲ χαρὰν, ἀφοῦ μάλιστα τὸ δια- βεβαιοῦν αἱ ἰατρικαὶ κορυφαὶ τῆς Λευκῆς Ἀλβιῶνος.

M. ΜΩΥΣΕΙΔΗΣ, ἰατρός.

ΣΥΜΦΟΡΑ

Πόσον φόρον ἀφόρητον σοὶ φέρει, ὦ Συμ- φορά, ἡ τάλαινα ἀνθρωπότης! Τὰ δάκρυα, τοὺς θρήνους τῆς, τὰς οἰμωγὰς καὶ τὴν στο- ναχὴν τῆς! Πλὴν δὲν σὲ ἐξιλεώνει ποτέ! Ἄκαμπτος, ἀδυσώπητος, εἰσδύεις εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς καὶ θραύεις καὶ κατασυντρίβεις αὐτὴν· συντετριμμένη πλὴν ἀνορθοῦται, ἵνα καταφέρῃ κατ' αὐτῆς βαρύτερα τὰ πλήγματά σου· καὶ πλήττεις σὺ, σκληρά, καὶ φροῖται ἡ ἀνθρωπότης καὶ πάσχει, ἀλλὰ πάσχουσα ἀνορ- θοῦται, ἵνα καὶ αὐθις τὴν καταρρίψῃς βαθύ- τερα εἰς τοῦ βαράθρου καὶ τῆς ἀπωλείας τὸν κρημνόν! Πόσους μόχθους, πόσας ἀγρυπνίας δὲν καταβάλλει ἡ ἀνθρωπότης, ἵνα σὲ ἐξο- στρακίσῃ ἐκ τῆς γῆς, ἐν ἣ ἔχεις ἐγκαθιδρού- σει τὸν θρόνον σου καὶ ἀδέσποτος δεσπόζεις καὶ τυραννεῖς, μεταβαλοῦσα αὐτὴν εἰς ἀτέρ- μονα κοιλάδα κλαυθμῶνος! Καὶ κύπτει πάν- τοτε πρὸ τοῦ θρόνου σου ἡ τλήμων ἀνθρω- πότης καὶ φόρον σοὶ φέρει τοὺς ἀγῶνάς τῆς, πλὴν σὺ, ἄκαμπτος πλήττεις καὶ ρίπτεις αὐτὴν βαθύτερα, ἵνα μηδέποτε ἀνορθωθῇ. Καὶ ὅμως ἐγείρεται καὶ πάλιν καὶ μοχθεῖ καὶ σκοπεῖ καὶ ἐλπίζει καὶ ποθεῖ καὶ βαυκαλίζεται, νομίζουσα ὅτι ἐφθάσεν εἰς τῆς εὐτυχίας τὴν ἀκτὴν καὶ σὲ ἀπέφυγε διὰ παντός, ἀλλ' ἰδοὺ, σὺ σκληροτέρα ἐμφανίζεσαι, ὦ Συμφορά, καὶ μαραίνεις καὶ σβύνεις τὰ ὄνειρά μας καὶ φεύγουν αἱ ἐλπί- δες-μας καὶ φεύγουν οἱ πόθοι καὶ ἐκλείπει ἡ ζωὴ μας καὶ τί μᾶς ὑπολείπεται; μόνον ἡ παρακμὴ μας.

ΕΡΡΙΕΤΙΑ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΕΙΝΕ ΚΡΙΜΑ ΤΟ ΦΙΛΙ;

Ποῖος σοῦ τῶπε καὶ πιστεύεις
ποῦνε κρῖμα τὸ φίλι,
καὶ γὰρ τοῦτο τὸ νηστεύεις,
γλυκοκέλαδο πουλί;

Πῶς τὸ βλέπεις, πῶς τὸ κρίνεις
ποῦνε κρῖμα τὸ φιλάκι,
καὶ γὰρ αὐτὸ δὲν μοῦ τὸ δίνεις,
σγουροκέφαλο πουλάκι;

Σὲ γελάσανε, χρυσό μου,
ποῦνε κρῖμα τὸ φίλι·
κάθε πρᾶγμα, διές, μικρό μου,
τῶνα τᾶλλο δὲν φιλεῖ;

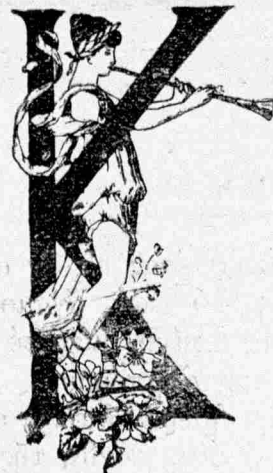
Δὲν φιλοῦνε τὰ λουλούδια
τοῦ ζεφύρου τὰ φιλιά;
δὲν φιλιούνται τ' ἀγγελούδια;
ἔδεν φιλιούνται τὰ πουλιά;

Καὶ τὸ κῦμα τ' ἀφρισμένο
ὅταν σπᾶ ἔς τὸ ἀκρογιάλι,
δὲν φιλεῖ ἐρωτευμένο,
τῆς ἀκρογαλιάς τὰ κάλλι;

Εἶνε ψεῦμα, μὴ πιστεύεις
ποῦνε κρῖμα τὸ φίλι,
δός μου το, μὴ μὲ παιδεύεις,
γλυκοκέλαδο πουλί.

N. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΥΠΟΨΙΑ

ΑΘΗΜΕΝΟΙ ἀντί- κρου-ἀντίκρου οἱ δύο ἐτελείωνον τὸ δεῖπνόν των.

Ἡ Νίνα εἶχε ἐκ- τακτὸν ζωηρότητα ἐ- κείνην τὴν ἐσπέραν. Εἰς τὸ λευκὸ φῶς τῆς λάμπας, ποῦ ἔρ- ριχνε μιὰ ἀπαλὴ χαϊ- δευτικὴ λάμψι εἰς ὅλο

τὸ δωμάτιο, ἡ χαριτωμένη μορφή τῆς Νίνας εὐρίσκετο εἰς τὸ ἁρμονικώτερον πλαίσιόν τῆς. Αἱ θελκτικαὶ στάσεις τῆς κεφαλῆς τῆς ποικι- λουσαι, μετήλλαζον ἐνίοτε τὴν μαγευτικὴν εἰκόνα, ἐνῶ εἰς κάθε κίνησιν οἱ πλούσιοι ἐλιγμοὶ τῆς κόμης τῆς ἐφωσφόριζον ὡς εἰ εἶχον συμπεριπλέξει νήματα χρυσαῖ. Τὰ γοργὰ καστανά μάτια τῆς ἔβγαζαν σπίδες. Ἡ συνο- μιλία των, περὶ τῶν διαφόρων ζητημάτων τῆς ἡμέρας, ἐξετυλίσσετο ἀπλή, ἡρεμῆ, δια- κοπτομένη ἐνίοτε ἀπὸ κάτι περιέργους κρί- σεις τῆς Νίνας, ἥτις μετέδιδε τὴν παιδικὴν εὐθυμίαν τῆς εἰς τοὺς συντροφούς τῆς.

Μία ἀτμόσφαιρα γαλήνης, ἀμοιβαίας ἀγά- πης καὶ ἐμπιστοσύνης ἐβασίλευεν ἐκεῖ μέσα.

Καὶ ὁ Ἄνδρέας ἐφαίνετο εὐτυχής. Δύο ἔτη παρηλθόν, ἀφότου, κατόπιν μακρῆς γνωρι- μίας, εἶχον ἀποφασίσει νὰ συνδέσῃ τὰς τύχας των, καὶ ἐφαίνετο ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο εἶχε μετανοήσει ἀκόμη διὰ τὴν ἀπόφα- σίν του.

Ἦσαν τόσον σύμφωνοι εἰς ὅλα!

Ἡ Νίνα ἔτεινε τὸ χεῖρ διὰ νὰ ἐκλέξῃ ἐνᾶ πορτοκάλι. Εἰς τὸ φῶς τῆς λάμπας τὰ δακτυ- λίδια τῆς ἀνέδωσαν μικρὰς γοργὰς ἀστραπιάς.

Τὰ ἀγαποῦσεν ἡ Νίνα τὰ δακτυλίδια τῆς.

Μὲ τί θωπευτικὸν βλέμμα παρηκολούθει τὰς ἀκτινοβολίας των! Ὅταν αἱ χρυσαῖ λάμ- ψεις τῶν στιλβαδαμάντων, ἐκδραμβωτικά ὡς ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, ἐκούραζον τὸ ὄμμα τῆς, ἠγάπα νὰ ἀναπαύῃ αὐτὸ εἰς τὴν θέαν τῶν μαργαριτῶν, τῶν ὁποίων τὸ σελάγισμα ἦτο γλυκὸ καὶ ἀπαλὸν ὡς τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀκτινοβολοῦσε ἐνᾶ πολύτιμο δακτυλίδι. Σμάραγδος τεραστίου μεγέθους, ἐσφηνωμένος μεταξὺ κρῖκου ἀπὸ μαργαρίτας, ἐξέχυνε τὸ θερμὸ πρᾶσινο φῶς του.

Τὸ χεῖρ τῆς Νίνας, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ἐκινεῖτο ἀνήσυχον, νευρικόν. Οἱ πο- λύτιμοι λίθοι ἐξετόξευον προκλητικὰς ἀνα- λαμπάς.

Αἴφνης ὁ Ἄνδρέας τὸ παρετήρησε.

— Νίνα, ποῦ τὸ ἤνθρες αὐτὸ τὸ δακτυλίδι; πρώτη φορά τὸ βλέπω.

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως.

Ἐξέλεξε τὸ πορτοκάλι τῆς, κατόπιν ἐκύτ- ταξε τὸ χεῖρ τῆς, καὶ λέγει μὲ ἀδιαφορίαν:

— Γιὰ ποῖο λές; ἄ! τὸ σμαραγδένιο; . . . τὸ εἶχα.

— Μὰ ἀπὸ πότε τὸ εἶχες; πῶς δὲν μοῦ τὸ ἔδειξες ποτέ;

— Αἶ, μήπως ἐζήτησες νὰ τὸ ἰδῆς; . . .

— Ποῖος σοῦ τὸ ἔδωσε, γιὰ πές μου, εἶπεν ὁ Ἄνδρέας μὲ ἀνυπομονησίαν.

— Σὲ λέγω εἶναι ἰδικόν μου, ἢ μᾶλλον εἶναι τῆς μητέρας μου . . . ἢ μητέρα μου ἐπὶ τέλους μὲ τὸ ἔδωσε, ἀφοῦ θέλεις νὰ τὰ ξεύρης ὅλα.

Ὁ Ἀνδρέας τὴν παρετήρει μὲ ἀπορίαν. Πρώτην φορὰν, ποῦ εἶχε τόσον περίεργον ὕφος.

Ἡ Νίνα ἐκαθάρριζε τὸ πορτοκάλι τῆς μὲ ὄλην τὴν ἡσυχίαν τῆς.

Ἐξαφνα ἔστρεψε τὰ ἀστραφτερὰ μάτια τῆς καὶ τοῦ λέγει μὲ τὴν θωπευτικὴν φωνὴν τῆς:

— Δὲν θὰ πάρης πορτοκάλι;

— Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω.

Παρήλθον ὀλίγα λεπτά ἐν σιωπῇ.

Ἐξαφνα ὁ κωδωνίσκος τοῦ διαμερίσματος ἤχησε.

— Θὰ ἦναι ἡ μαμά, εἶπε χαρούμενη ἡ Νίνα. Μὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἔλθῃ ἀπόψε νὰ μᾶς κάμῃ συντροφιά.

Ἐσηκώθησαν νὰ τὴν ὑποδεχθοῦν καὶ οἱ δύο, καὶ ἀφοῦ τὴν ἀπήλλαξαν ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι, τὴν γούνα καὶ τὸ σαλάκι τῆς, καὶ ἀφοῦ ἀντήλλαξαν μερικὰς φιλοφρονήσεις, ἐπέρασαν στὸ σαλονάκι νὰ πάρουν μαζὺ τὸν καφέν των. Μὲ τὴν γλυκεῖα φυσιογνωμία τῆς, καὶ τὸν εὐθυμον χαρακτήρα τῆς, ἡ κ. Χ. ἦτο ἀπὸ τὰς ἠλικιωμένας ἐκείνας κυρίας, τῶν ὁποίων τὴν συντροφιά ἐπιζητεῖ καὶ ἀγαπᾷ ἡ νεολαία ἐνίοτε τόσον, ὅσον καὶ τὴν τῶν νέων.

Ἡ συνομιλία λοιπὸν ἤρχισε ζωηρά.

— Ἀνδρέα, μήπως εἶσαι ἀδιάθετος ἀπόψε; . . . Μοῦ φαίνεται ὀλίγον διαφορετικός, εἶπεν ἔξαφνα ἡ κ. Χ. μὲ τὴν γελαστὴ φωνή τῆς . . .

Ἄλλὰ πρὶν προφθάσῃ ν' ἀπαντήσῃ ὁ Ἀνδρέας, ἡ Νίνα ἐπρόλαβε:

— Ἀπατάσαι, μαμά, ὁ Ἀνδρέας εἶναι πολὺ εὐδιάθετος μάλιστα. Εἴμεθα καὶ εἰς τὸ «Σκαῖτιν» καὶ διασκεδάσαμεν ὠραῖα. Φαντάσου, μαμά, εἰς δύο μᾶθημα, ποῦ τοῦ ἔδωσα, πλησιάζει νὰ μᾶθῃ καλλίτερα ἀπὸ μένα, ποῦ εἶμαι ἀπὸ τὰς ἀρχαιοτέρας μαθητριάς καὶ καθὼς λέγουν μερικοί, ἀπὸ τὰς καλλιτέρας.

— Προσέχετε, παιδιά μου, εἶναι ἐπικίνδυνα αὐτὰ τὰ παιγνίδια, εἶπεν ἡ κ. Χ.

— Μὴ φοβᾶσαι, μαμά, καὶ ἔπειτα εἶναι τόσο ὠφέλιμο, λαμπρὰ γύμνασις . . . καὶ ἐκτὸς τούτου πρέπει νὰ ξεύρῃ κανεὶς καὶ νὰ γλυστοῦρᾷ στὸν κόσμον, διότι χρειάζεται κ' αὐτό . . . Καὶ ὅταν βρεθῇ μάλιστα μὲ καλὴν συντροφίαν . . .

Ὁ Ἀνδρέας ἔρριψε ἐν βλέμμα λοξόν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Μαμά, ἔλα νὰ σοῦ δείξω κάτι. Πρὸ ὀλίγου μὲ ἔφεραν τὸ καπέλλο μου, καὶ θαρρῶ πὼς δὲν μοῦ πηγαίνει διόλου, εἶπε πάλιν ἡ Νίνα, καὶ ἔσυρε τὴν μητέρα τῆς εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐκράτει τὴν ἐφημερίδα, δὲν ἀνεγίνωσκεν ὅμως. Παρετήρει τὰς δύο ἀπομακρυνόμενας γυναῖκας.

Ἐκεῖναι ἐστάθησαν πρὸ τῆς τραπέζης καὶ κατεγίνοντο ν' ἀνοίξουν τὴν ἐπ' αὐτῆς παμμεγέθη καπελλιέραν. Ἀλλὰ πρὶν νὰ καταγίνουν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ καπέλλου, καὶ ἀποφανθοῦν περὶ τῆς ἐπιτυχούς ἢ μὴ κατασκευῆς αὐτοῦ, ὁ Ἀνδρέας παρετήρησε ὅτι ἀντήλλαξαν μερικὰς λέξεις χαμηλοφώνως καὶ ἡ Νίνα ἔδειξε τὸ δακτυλίδι τῆς.

Παρήλθον ὀλίγα λεπτά . . . Ἀντηλλάγησαν ὑψηλοφώνως τώρα ποικίλαι γνῶμαι περὶ τοῦ καπέλλου καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἐπέστρεψαν πάλιν εἰς τὸ σαλονάκι.

— Ἀλήθεια, μητέρα, λέγει τότε ἔξαφνα ὁ Ἀνδρέας, παρατηρῶν κατὰ πρόσωπον τὴν πενθεράν του, μὲ ἤρσεσε πολὺ τὸ δακτυλίδι, ποῦ ἔδωσες τῆς Νίνας . . .

Ἡ κ. Χ. παρετήρησε τὴν Νίναν, τὸν Ἀνδρέαν, ἔπειτα πάλιν τὴν Νίναν καὶ εἶπε:

— Ἄ! σὲ ἤρσεσε; . . . ναί, ὠραῖο εἶναι . . .

Ἐγὼ τῆς τὸ ἔδωσα . . .

Καὶ ἔπειτα πάλιν σιωπῇ. Ἡ Νίνα ἐπηγαινοήρχετο μόνον γελαστὴ καὶ εὐχαριστημένη, καὶ πότε-πότε ἔλαμπε μία ἰδιαίτερα πονηρία μέσα στὰ καστανά τῆς μάτια . . .

Ἡ βεγγέρα διελύθη . . . Ἡ κ. Χ. περιεβλήθη πάλιν τὸ ἐπανωφόρι, τὴν γούνα καὶ τὸ σαλάκι τῆς καὶ ἀνεχώρησε, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου.

Ὁ Ἀνδρέας ἐξηπλώθη εἰς τὴν πολυθρόνα καὶ παρετήρει ἀκίνητος μὲ ἄκραν προσοχὴν ἐν σημείον ἐπὶ τῆς ὀροφῆς.

Ἡ Νίνα ἐπλησίασεν ἑλαφρὰ-ἑλαφρὰ, ἔστυψε τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι τῆς, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καληνύκτα, ἐγὼ νυστάζω πειά.

Ἐκεῖνος ἐτινάχθη ἀγριωπός, σχεδὸν θυμωμένος, ἤρπασε τὸ χέρι τῆς, τὸ ἔσφιξε δυνατὰ καὶ εἶπε:

— Νίνα, εἶσαι πολὺ ἀλλόκοτη ἀπόψε.

— Διατί; τί ἔκαμα;

— Δὲν εἴξεύρω, εἶπεν ἐκεῖνος καὶ ἐξηκολούθει νὰ σφίγγῃ τὸ χέρι μὲ τὰ δακτυλίδια.

— Ἄχ, μὲ πονεῖς, Ἀνδρέα, μὴ σφίγγεις τόσο . . .

Ὁ Ἀνδρέας ἀφῆκε τὸ χέρι τῆς, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν.

Ἡ Νίνα παρετήρει μὲ ἔκφρασιν παραπόνου τὴν χειρὰ τῆς, εἰς τὰ λεπτοφυῆ δάκτυλα τῆς ὁποίας εἶχον σχηματισθῆ ἔρυθρὰ ἴχνη ἀπὸ τὰ συσφιχθέντα δακτυλίδια.

— Θὰ μὲ εἴπῃς, ἐπὶ τέλους ποῦ τὸ ἤρσεσε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι;

— Μὰ σὲ τὸ εἶπα, εἶπεν ἐκείνη, φαινομένη ἀνήσυχη.

— Τὴν ἀλήθεια θέλω . . . ἀκοῦς; τὴν ἀλήθεια . . . Ἐγὼ δὲν τὰ ἀκούω αὐτὰ ποῦ μοῦ λές.

— Μὰ δὲν ἀκουσες τί σοῦ εἶπε καὶ ἡ μητέρα μου; εἶπεν ἡ Νίνα.

— Ἡ μητέρα σου μοῦ εἶπε, ὅτι τῆς εἶπες νὰ μὲ πῇ. Θαρρεῖτε πὼς θὰ μὲ γελάσετε καὶ σὺ κ' ἐκείνη μ' αὐτὲς τὲς ἀνοησίες σας;

— Μὰ τί σὲ ἐνδιαφέρει ἐπὶ τέλους, φίλε μου;

— Τί μ' ἐνδιαφέρει; . . . ἀκοῦς ἐκεῖ ἐρώτησις . . . Τί μ' ἐνδιαφέρει αἶ; Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι αὐτὸ τὸ δακτυλίδι στοιχίζει ἄνω τῶν 800 φρ., γνωρίζω ὅτι σὺ τόσον ποσὸν δὲν εἶχες εἰς τὰς χεῖράς σου, γνωρίζω ὅτι ἡ μητέρα σου δὲν σοῦ τὸ ἔδωσε, διότι εἶναι παραμύθια αὐτὰ ποῦ μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου, γνωρίζω ὅτι ἐγὼ δὲν τὸ ἠγόρασα . . . λοιπὸν θέλω νὰ ξεύρω πόθεν προέρχεται αὐτὸ τὸ δακτυλίδι . . . Αὐτὸ μὲ ἐνδιαφέρει, καὶ μὲ ἐνδιαφέρει πολὺ μάλιστα.

Ἐκεῖνη σιωποῦσε.

— Ἄκουσε, Νίνα, εἶπε μὲ τόνον φωνῆς διαφορετικὸν ὁ Ἀνδρέας. Ἀπὸ καιροῦ παρατηρῶ, πὼς δὲν εἶσαι πλέον ἢ αὐτὴ μαζὺ μου . . .

— Ἄ! τὸ παρατηρεῖς πρὸ πολλοῦ;

— Ναί . . . Τὰ βλέμματά σου σὰν νὰ ἀποφεύγουν τὰ δικά μου . . . Ἡ φωνή σου ἤχει πάντοτε τρυφερὰ καὶ θωπευτικὴ, ὑπάρχουν ὅμως στιγμαί, ποῦ νομίζω ὅτι δὲν ἀπευθύνεται πρὸς ἐμέ . . . Τὸ γέλοιό σου, ποῦ μὲ ζωογονεῖ πάντοτε, ποῦ ἔχω τόσην ἀνάγκην νὰ τὸ ἀκούω, θαρρῶ πὼς ἀντηχεῖ γιὰ καμμιά ἄλλη μακρυνὴ ἐντίπωσι, ἄσχετη πρὸς τὸν κοινὸν βίον μας . . . Τὸ πνεῦμά

σου μοῦ φαίνεται πολὺ ζωηρόν, καὶ ἐνίοτε ἀφηρημένον . . .

Ἡ Νίνα τὸν παρετήρει χωρὶς δυσαρέσκεια, ἀλλὰ μὲ ἀπορίαν.

— Ἐξακολούθει τί ἄλλο σοῦ φαίνεται;

— Μοῦ φαίνεται, πὼς εἶσαι μὲν εὐτυχὴς ἐδῶ μαζὺ μου, ἀλλ' ὅτι εἶσαι ἀλλοῦ εὐτυχέστερα καὶ ὅτι ἡ εὐθυμία ποῦ σκορπίζεις εἰς τὸ δικό μας πῆτι, εἶναι ἀνανάκλασις ἄλλῃς χαρῆς ποῦ ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω . . . Μοῦ φαίνεται ἐπὶ τέλους . . ., μοῦ φαίνεται . . . Λοιπὸν θὰ μοῦ πῆς ποιὸς σὲ τὸ ἔδωσε τὸ δακτυλίδι;

Ἡ Νίνα τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ ἀστραφτερὰ μάτια τῆς κατὰ πρόσωπον, ἔπειτα ἐπῆρε τὸ σοβαρό τῆς ὕφος καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὴν κρυσταλλένια φωνή τῆς:

— Τί βλάκας ποῦ εἶσαι, καῦμένε! θέλεις νὰ ξεύρῃς ποιὸς μοῦ τὸ ἔδωσε τὸ δακτυλίδι; Μάθε το λοιπόν. Δὲν εἶναι δικό μου. Σήμερον ἐξῆλθα μὲ τὴν μαμά ποῦ ἠθέλε ν' ἀγοράσῃ αὐτὸ τὸ δῶρο διὰ τὴν μνηστὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ποῦ εἶναι στὴ Ρωσία . . . Καὶ τὸ ἐφόρεσα ἐπίτηδες διὰ νὰ σὲ πειράξω.

— Ἄ! εἶπε μὲ χαρὰν ὁ Ἀνδρέας, καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες τόσην ὥραν;

— Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα, διότι σοῦ ἤξιζε ἓνα καλὸ μᾶθημα . . ., διότι ἠθέλα νὰ σὲ ἐκδικηθῶ ἐπὶ τέλους.

— Νὰ μὲ ἐκδικηθῆς; διατί;

— Ἄ διατί; δὲν τὸ ἐνόησες ἄρα γε; εἶπεν ἡ Νίνα . . . Διότι σὲ ἀκούω νὰ λέγῃς συχνά, ὅτι σὺ δὲν εἶσαι διόλου, μὰ διόλου ζηλότυπος . . . Καὶ τὸ λέγεις καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνεις μὲ ἓνα τρόπον περίεργον, πολὺ περίεργον, ποῦ ἐπὶ τέλους . . ., πὼς νὰ σὲ πῶ, μὲ προσβάλλει. Δι' αὐτὸ ἠθέλησα νὰ σὲ δοκιμάσω . . . Διότι, μὴ νομίζεις πὼς κ' ἐγὼ δὲν παρατηρῶ . . . Καὶ ἐμένα μοῦ φαίνεται π. χ. πὼς εἶσαι πολὺ ἀφηρημένος, ὅταν σοῦ μιλῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι ἄλλο εἶσαι πλέον εὐτυχής . . ., μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀπροτιμοῦσες τὴν προτέρα ἀνεξαρτησίαν σου, τὴν ὁποίαν εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ ἀποδώσω, νὰ ξέρῃς, ὅταν ἐννοήσω ὅτι σοῦ φαίνεται προτιμωτέρα ἀπὸ τὴν τωρινὴν συντροφικὴν μας ζωὴν . . .

Ἐκεῖνος ἔσφυξεν ἑλαφρὰ τὸ χέρι τῆς καὶ εἶπε:

— Νίνα, Νίνα, διατί μοῦ λέγεις τόσες ἀνοησίες ἀπόψε;

Ἐπειτα ἔκτυψε καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ πολλὴν τρυφερότητα καὶ ἐξηκολούθησε:

— Γιατί νὰ μοῦ πῆς τόσα πικρὰ λόγια ἀπόψε; γιατί νὰ μὲ βασανίζῃς ὅλο τὸ βράδυ μὲ τὰς ὑπεκφυγὰς σου, μὲ τὸ μυστηριώδες ὕφος σου; . . . Ἄ! δὲν φαντάζεσαι διόλου πόσον μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω ἀπόψε, ἀγάπη μου. Καὶ ὅλα αὐτὰ χωρὶς κανένα λόγον.

— Συγχώρησέ με, Ἀνδρέα, ἀλλ' ἠθέλα νὰ βεβαιωθῶ πὼς εἶσαι ὁ ἴδιος.

— Βεβαιώθηκες λοιπὸν πόσον σ' ἀγαπῶ; ἐνόησες καλὰ πὼς εἶσαι ἡ μόνη εὐτυχία μου; ἐπέισθης ὅτι σὲ καὶ μόνην θ' ἀγαπῶ πάντοτε;

Ἡ Νίνα τὸν ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια, ἐπῆρε πάλιν τὴν σοβαρώτερη ἔκφρασί τῆς καὶ εἶπε μὲ πονηρὴ ἀπλότητα:

— Τόσα πολλὰ πράγματα μαζὺ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω ἐν μόνον ἐννόησα: πὼς μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη.

ΕΥΡΙΑΔΗ

'Απ' Όλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

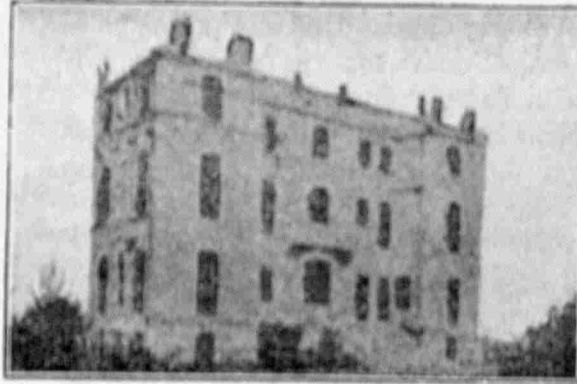
— Θαυμάσια πράγματα συμβαίνουν εις την Καλιφορνίαν· εις ποταμὸς ἐξηράνθη σχεδὸν ἀποτόμως ὑπὸ τὴν φοβερὰν τοῦ ἡλίου θερμότητα· χιλιάδες δὲ ἰχθύων ἔμειναν ἐπὶ τῆς κοίτης του, ὅπου καὶ εἶδον τὸν θάνατον.

— Εἰς τὴν αὐτὴν χώραν συνέβη καὶ ἕν ἄλλο· Συνεπεία κυκλῶνος, ἕν δένδρον τοῦ δημοσίου κήπου ἐσχίσθη ἀπὸ μεγάλην δοκόν, ἀποσπασθεῖσαν ἀπὸ μίαν στέγην· καὶ ὁμοῦς τὸ δένδρον δὲν ἐμαράνθη.

— Εἰς τὸ Παρίσι ἔκαμεν ἐντίπωση ὁ λόγος τῆς δικηγόρου Ἑλένης Μισοπόλσκυ, ἡ ὁποία διαπρέπει τόσο διὰ τὴν εὐφραδειαν, ὅσον καὶ διὰ τὴν χάριν τῆς. Ὑπεστήριξε κάποιον κακοποιὸν καὶ διὰ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον τῶν ἐνόρκων, εἶπεν· «Ἐλεος, κύριοι, ἔλεος! λυπηθῆτε ἕνα γέροντα, φαντασθῆτε, εἶναι 80 ἐτῶν!» Τὴν ἰδίαν σχεδὸν ἡμέραν ὁ δια-

θάνομεν, ὅτι αὐταὶ εἰς μερικὰς ἐορτὰς ἔφερον ἐνδυμασίας τόσο στενάς, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ βαδίζουν, παρὰ μὲ πολὺ μικρὰ βήματα, πράγμα, τὸ ὁποῖον εἶδε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰς θαυμάζουν περισσότερο οἱ περιπατηταί.

— Διαβάζομεν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας· «Ὁ ἰσχυρὸς Σουλτάνος τελευταίως ἐδοκίμασε μεγάλην θλίψιν· ἀπώλεσε τὴν πρῶτην εὐνοουμένην τοῦ Δζεμέλ, ἀποθανούσαν ἐκ διαβήτου. Συνώδευσε

Ἐπανίς Ἀλατίνη

συγκεκριμένως τὴν ἐκφορὰν μέχρι τῆς θύρας τῆς ἐπαύλεως, διότι δὲν τῷ ἐπετράπη νὰ συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ νεκροταφείου». Ὡς γνωστόν, ὁ Χαμητ διαμένει εἰς τὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ ἑπανίαν Ἀλατίνη, ἧς τὴν εἰκόνα παραθέτομεν.

— Τὸν Ἰανουάριον ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐκλογή εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων διὰ μίαν θέσιν. Δύο ἐποψήφιοι τὴν διημφισβήτησαν, ὁ Βρανλύ, ἐφευρέτης τοῦ ἀσυρμάτου, καὶ ἡ κ. Κουρού, διὰ τὰς ραδιογραφικὰς ἀνακαλύψεις τῆς. Ἡ ψηφοφορία ἐπανελήφθη δις, ἐξελέγη δὲ ὁ Βρανλύ, μὲ πλειοψηφίαν 1 ψηφίου.

Περὶ τῶν δύο τούτων μεγάλων ἐφευρετῶν ὁ ἐπιστήμων συνεργάτης τοῦ «Ἀπ' Όλα» ἐτοιμάζει σχετικὴν πραγματείαν.

— Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Φωτιάδης ἐξέδωκεν ἐσχάτως γαλλιστὶ ἐν ἔργον περὶ τοῦ Ἄγγλου ποιητοῦ Meredith. «Εἰς τὴν Γαλλίαν, γράφει εἰς κριτικὸς, παρὰ τοῦ ὁποῖου λυμβάνομεν τὴν πληροφορίαν ταύτην, εἶναι ἀγνωστος σχεδὸν ὁ μέγας αὐτὸς Ἄγγλος ποιητής, διότι δὲν μετεφράσθησαν ἀκόμη τὰ ἔργα του, μετὰ δὲ τὴν ὥραιαν περὶ αὐτοῦ πραγματείαν τοῦ κ. Φωτιάδου αἰσθανόμεθα περισσότεραν λύπην ἀκόμη διὰ τὴν ἀγνοίαν τόσο ὥραιων ποιημάτων». Ἐδγε εἰς τὸν ὁμογενῆ μας

— Κατόπιν ἀποφάσεων τοῦ ἔτους τοῦ γαλλοῦ τῶν Τεχνῶν τῆς Γαλλίας· πρόκειται εἰς τὴν Opera-Comique νὰ ἐπιφυλαχθῇ ἀρετὴ θέσις διὰ τὰ ἔργα τῆς γαλλικῆς μουσικῆς καὶ μάλιστα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔσχον ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐπαρχίας.

— Τὰ τελευταία ἀεροναυτικὰ ρεκόρ εἶναι τὰ ἑξῆς· Winpaleu μὲ τὸ δίσπλανόν του διήνυσε τὸ μεταξὺ Παρισίων καὶ Βρυξελλῶν διάστημα μετ' ἐπιστροφῆς, ἐκέρδησε τὸ βραβεῖον τοῦ Automobile Club 100,000 φρ. Ὁ Tabuteau ἐκέρδησε τὸ κέπελλον Michelin, διανύσας 584,935 μέτρα εἰς 7 ὥρας 8' 31" καὶ 1/2 τοῦ δευτερολέπτου. Ὁ Laurens μὲ τὸ μονοπλάνον του ἐκέρδησε τὸ κύπελλον Dornierclassin, διανύσας 100 χιλιάμετρα εἰς μίαν ὥραν καὶ 16 λεπτά. Ἡ δεσποινὶς Datrieu μὲ τὸ δίσπλανόν τῆς διέτρεξεν 167,200 μέτρα εἰς δύο ὥρ. καὶ 35 λεπτά. Ὁ ὑπολοχαγὸς Camerlmann ἔλαβε τὸ βραβεῖον τῶν στρατιωτικῶν ταξιδίων, διανύσας 232 χιλιάμετρα ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ τέλος ὁ Ἄγγλος Sorwith, ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ Ταρμέσως διὰ τὸ Βέλγιον, ἐκέρδησε τὸ βραβεῖον 100,000 φρ.

— Καὶ ἕνα μικρὸ διηγηματάκι, ποῦ μοιάζει μὲ ρομαντικὸ παραμῦθον, καὶ ὁμοῦς ἔγινεν εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην. Ἡ Μίς Μοροζίνη εἶναι κόρη ἑκατομμυ-

ριούχου καὶ θαυμασία ἱππεύτρια. Μίαν ἡμέραν ᾤδηγει δύο ἵππους, οἱ ὁποῖοι ἀφηνίασαν ὁ θάνατος τῆς μίς ἦτο ἀφευκτος Αἰφνης παρουσιάζεται εἰς ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος μὲ πολλὴν γενναϊότητα καὶ θάρρος σταμάτῃ τοὺς ἵππους καὶ σφίξει τὴν πλοισίαν κληρονόμον. Ἐκείνη εἰς εὐγνωμοσύνην τὸν διορίζει γενικὸν διευθυντὴν τῶν κτημάτων τοῦ πατρὸς τῆς καὶ μετ' ὀλίγον . . . τὸν νυμφεύεται. Ποῖος εὐφάνταστος ποιητὴς ἔμποροῦσε νὰ γραψῇ παρόμοιον διήγημα, χωρὶς φόβον νὰ χαρακτηρισθῇ ὁπαδὸς τῆς ἀπρηχαιομένης σχολῆς τῶν ρομαντικῶν;

— Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐγένοντο εἰς Παρίσιους τὰ ἐγκαίνια τοῦ ὠκεανογραφικοῦ Μουσείου. Ἡ ὠκεανογραφία δὲν ἀπετέλεσε μέχρι σήμερον ἰδιαιτέραν ἐπιστήμην, ἐν τούτοις δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ ἔνωσις ὄλων τῶν ἐπιστημῶν ἀσχολουμένη περὶ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῴων τῆς θαλάσσης, περὶ τῆς θερμοκρασίας καὶ τῆς συστάσεως τοῦ πυθμένου κτλ. Ὀνομαστὸς διὰ τὰς ὠκεανογραφικὰς ἐρεῦνας του εἶναι ὁ πρίγκηψ τοῦ Μονακό.

Μισοπόλσκυ:

— Οὐὐὐ! Ἐλεος, κύριοι, λυπηθῆτε ἕνα γέροντα . . . εἶναι 80 ἐτῶν!

προπέτη Ἀμμορὶ εἶπε διὰ κάποιον ἄλλον· «Κύριοι, ὁ πελάτης μου εἶναι εἰς τὴν ἀκρὴν τῆς ἡλικίας του εἶναι 80 ἐτῶν». Αἱ ἀναγνώστρια τοῦ «Ἀπ' Όλα» εἶναι κῆς θέσιν νὰ κρῖνον ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο ἔχει δίκαιον.

— Καὶ κῆτι ποῦ τὸ ἐπεριμέναμεν· Τὸ ἀντραβὲ δὲν εἶναι ἡφεύρεσις τοῦ 1911· ἀνάγει τὴν ἀρχὴν του εἰς πολλοὺς αἰῶνας πρὶν καὶ καταγεται ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ. Ὁ Ὁσαίας τοῦλάχιστον ἀναφέρει κῆπου, ὅτι καμμία γυνὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἤξευρε νὰ στολιζήται καλλιτερά ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς Σιών καὶ ἐκ τοῦ βαβυλωνιακοῦ Ταλμούδ μαν-

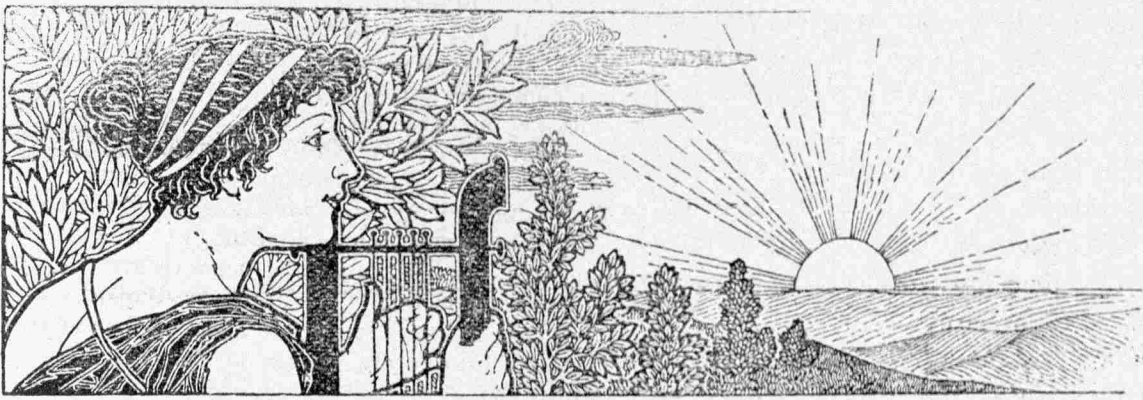

Ἀμμορὶ:

— . . . Εἶναι εἰς τὴν ἀκρὴν τῆς ἡλικίας] του . . . εἶναι 80 ἐτῶν!

CARTE POSTALE

Μοῦ ἔστειλες τὴν εἰκόνα σου,
δὲν τῶλλιζα ποτέ μου . . .
Εὐχαριστῶ. Νόσαι καλῶ.
Μά, Μάρος ὅπου δὲν μιλῶ,
χωρὶς ματιὰ, χωρὶς φιλιά,
τί νὰ τὴν κάνω; ἄπὸ μου . . .

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

A'. — *Εἰς τὸ τελωνεῖον τοῦ Γαλατᾶ.*

Κατάλευκος ὁ «Τύνης», ταχύπλουν 6,000 τόννων τῆς Ἐταιρίας τῶν Θαλασσίων Διαπορθμεύσεων, ἐκ Μασσαλίας προερχόμενον, ἀφοῦ παρέκαμψε τὴν Ἰταλικὴν χερσόνησον καὶ τὴν Πελοπόννησον, διέσχισεν ἐκ νότου πρὸς βορρᾶν τὸ Αἰγαῖον, διήλθε τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων, ἔπλευσε τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ ἔφθασε πρὸ τοῦ Σκουτάρεως. Ἀφοῦ δ' ἔκαμε μερικοὺς τεχνικοὺς ἐλιγμούς, προσήγγισεν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν ἀκτὴν τοῦ μεγάλου λιμένος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ θ' ἀποδίδεται πάντοτε ἀτελῶς δι' ὅλων τῶν περιγραφῶν καὶ ὅλων τῶν ἐπιθέτων.

Τὸ ἀτμόπλοιον μόλις εἶχε προσδεθῆ παρὰ τὸ μέγα τελωνεῖον, ὅτε πλῆθος ἄπειρον κόσμου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς προκυμαίας παρηκολούθει τοὺς ἐλιγμούς του, ἔσπευσε ν' ἀναβῆ εἰς αὐτό.

Ἦσαν διερμηνεῖς, λεμβοῦχοι, ἀχθοφόροι, ὀδηγοί, ξεναγοὶ ξενοδοχείων, οἱ ὁποῖοι εἰς ὅλας τὰς γνωστὰς γλώσσας προσέφερον εἰς τοὺς ταξειδιώτας τὰς ὑπηρεσίας των.

Ἐν τούτοις, τὸ πλεῖστον τῶν ταξειδιωτῶν, ὅσοι τοῦλάχιστον ἐγνώριζον τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰς συνηθείας τῆς, ἠρνοῦντο μὲ περιφρόνησιν τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὄχλου τούτου, μεταξὺ τῶν ὁποίων διέκρινον ἀνθρώπους τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης.

Εἰς νέος, ὄρθιος ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ πλοίου ἐφαίνετο ξένος εἰς ὃ, τι συνέβαινε περίξ.

Ἄφινε τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας νὰ σπεύδωσι πρὸς τὴν ἔξοδον καὶ νὰ διευθύνωνται εἰς ἓν ἄθλιον παράπηγμα, τὸ ὁποῖον μὲ πολὺν εὐφημισμὸν ὀνομάζουσαν Σαλόνη, ὅπου ἕκαστος παρουσίαζε τὸ διαβατήριόν του καὶ τὰς ἀποσκευὰς του πρὸς ἐπιθεώρησιν.

Ὁ νέος ἐκεῖνος ἐκύτταζε τὸ θέαμα τῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον ἠπλοῦτο ἐμπρὸς του.

Ἄλλως τε, τὸ τελωνεῖον δὲν τὸν ἀπησχόλει καὶ πολὺ, διότι ἔφερεν εἰς τὰς χεῖρας μίαν μικρὰν βαλίτσαν, τῆς ὁποίας αἱ συνεσφιγμέναι πέτσινοι λωρίδες ἐδείκνυον ὅτι πολὺ ὀλίγα πράγματα περιείχεν.

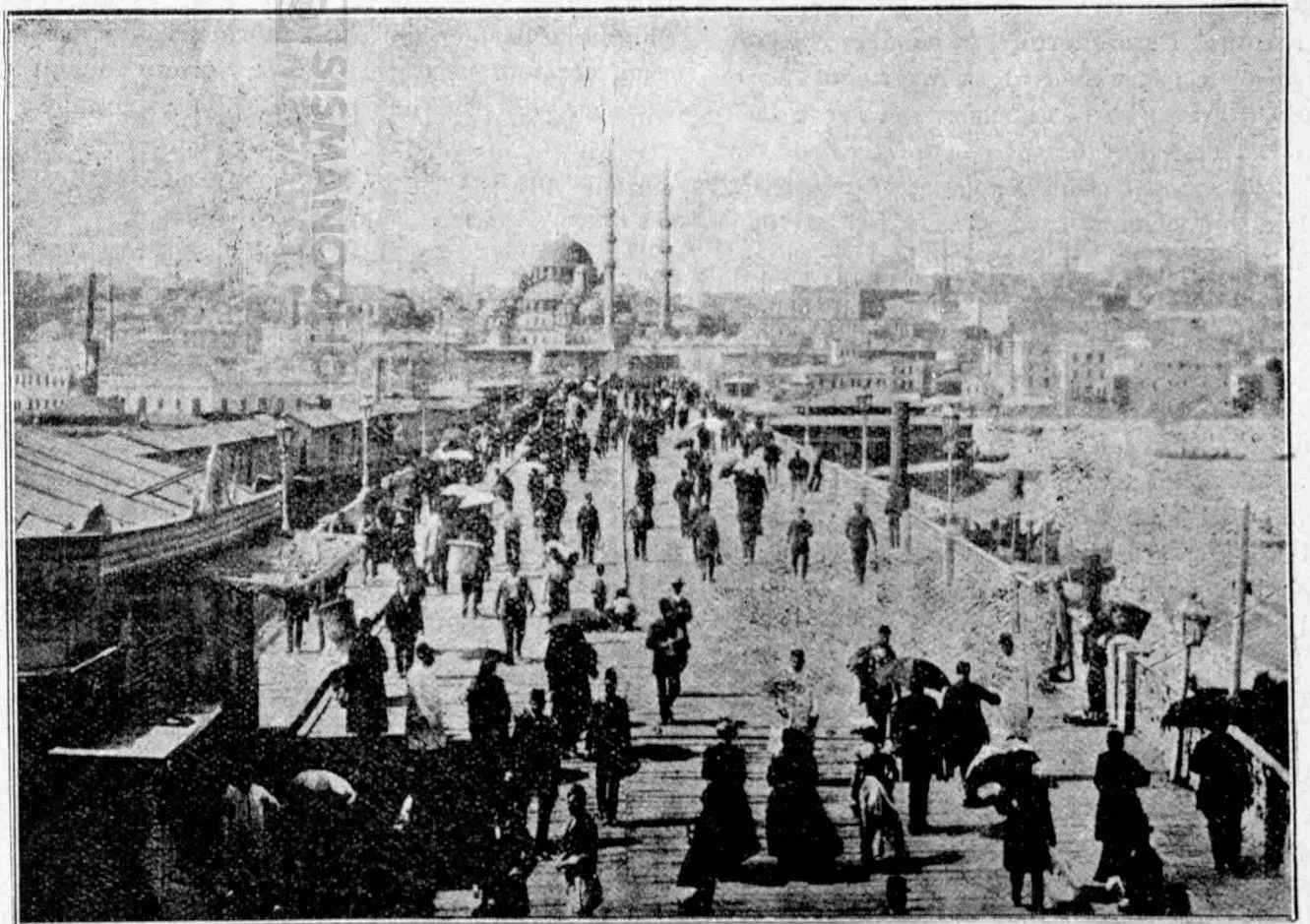
Ἡ ἐνδυμασίᾳ του, ἀρκετὰ μεταχειρισμένη, τὸ κασκέτον του ἀρκετὰ παλαιόν, ἐδείκνυον ὅ, τι καὶ ἡ βαλίτσα : τὴν πτωχείαν του, ἐνῶ τὸ λευκότεον ὑποκάμισόν του, τὰ λάμποντα ὑποδήματά του ἐδείκνυον εὐγένειαν καὶ ἀξιοπρέπειαν, ἡ ὁποία δὲν ἠτᾶται πρὸ οὐδεμιᾶς ὕλικῆς συμφορᾶς.

Τὸ ἀνάστημά του ἦτο μέτριον καὶ τὸ ἰσχνὸν πρόσωπόν του ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο μεγάλους ὀφθαλμοὺς σκοτεινοῦ γαλανοῦ χρώματος. Ἐνὶ λόγῳ ἦτο εἰς κομψὸς νέος, πλήρης δραστηριότητος καὶ ἐνεργείας.

Ἐφαίνετο ὅτι ἤρχετο διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διότι ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς γεφύρας τοῦ ἀτμοπλοίου περιέφερε τὰ βλέμματα ἐκπληκτικὰ εἰς τὸ γραφικὸν σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον ἡ πόλις αὕτη παρουσιάζει.

— Πόσον εἶναι ὠραία, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἡ Κωνσταντινούπολις! Εἶναι ἄρα γε δυνατόν μέσα εἰς αὐτὸ τὸ θελκτικὸν καὶ ποιητικὸν περιβάλλον νὰ ζοῦν ἄνθρωποι μοχθηροί, δόλιοι καὶ σκληροί, ὅπως μοῦ τοὺς ἐχαρκτηρίζεν ὁ πατήρ μου!

Καὶ ἔπειτα, στρέφων ἐν μελαγχολικὸν βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν :

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς γεφύρας ἐφαίνετο ἡ Πόλις μὲ τὰ ἀρχαῖα τεμῆνη τῆς καὶ τὴν μυστηριώδη ὄψιν τῆς.

— Δυστυχισμένε πατέρα! ἀπέθανες χωρὶς νὰ δυνηθῆς νὰ ἐκδηλώσῃς τὴν εὐγνωμοσύνην σου, ἡ ὁποία σὲ ἀπησχόλει μέχρι τῆς τελευταίας σου στιγμῆς. Ὅμως μένε ἤσυχος, ἀγαπητῆ μου σκιά, ὁ υἱός σου θὰ πράξῃ τὸ καθήκόν του. . . Ὁ Σουλτάν Μουράτ ἔχει σήμερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἓνα πιστὸν ὑποστηρικτὴν του, πάρα πολὺ πιστόν, χωρὶς χρήματα, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγάλην καρδίαν, πράγμα σπανιώτερον τοῦ χρυσοῦ εἰς τὰς ἀκτὰς αὐτὰς τοῦ Βοσπόρου.

Αὐτὰ ἐσχέπτει ὁ νέος, ὅτε μία χεὶρ ἤγγισε τὸν ὄμῳ του.

— Συγγνώμην ποῦ σὰς ἀνησυχῶ, θαυμάζετε τὸ θέαμα βέβαια . . . ἀλλ' οἱ ἐπιβάται σχεδὸν ὅλοι κατέβησαν.

— Σὰς εὐχριστῶ ποῦ μ' ἀπεσπάσατε ἀπὸ τὸν ἄκαιρον ρεμβασμὸν μου. Ἄλλως τε, θὰ λάβω τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσω αὐτὸ τὸ ἐξαισίον πανόραμα καὶ κατόπιν.

— Ξεύρετε ὅτι διὰ νὰ δώσῃ κανεὶς ὑπονοίας εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι πολὺ εὐκόλον πρᾶγμα.

Ἐχαιρετήθησαν καὶ ὁ νέος μὲ τὴν βαλίτσαν εἰς τὴν χεῖρα διευθύνθη εἰς τὸ Σαλόνη. Ἐκεῖ παρουσίασε τὸ διαβατήριόν του.

Ὁ ἀρμόδιος ὑπάλληλος ἔστρεψε δις καὶ τρίς τὸ ἔγγραφον εἰς τὰ δάκτυλά του, ἐβεβαίωθη ὅτι ὁ κάτοχός του ὀνομάζετο Ἰωάννης-Παῦλος Ρενῶ, ὅτι ἦτο ἡλικίας 25 ἐτῶν, τελειόφοιτος τῆς νομικῆς καὶ διπλωματοῦχος τῆς γυμνασιακῆς σχολῆς τῆς Ζοανβίλ.

Μετὰ ταῦτα, ἀφοῦ ἔκαμεν ὅλας τὰς ἀπαιτουμένας διατυπώσεις — πολλὰς καὶ ἀνιαρὰς — συνέστησεν εἰς τὸν ξένον νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην αἴθουσαν τοῦ τελωνείου διὰ νὰ τοῦ ἐξετάσουν τὰ πράγματα . . .

Ἐκεῖ εἰς ὑπάλληλος τὸν ἠρώτησε :

— Μήπως ἔχεις κανὲν ἀπηγορευμένον πρᾶγμα, τίποτε ἐπιλήψιμον;

Ἄντι ἀπαντήσεως ὁ νέος ἠνοιξε τὴν βαλίτσα του μὲ τὸ πτωχὸν τῆς περιεχόμενον : δύο ὑποκάμισα, τρία ἢ τέσσαρα ζεύγη περικνημίδων, ἡμίσειαν δωδεκάδα μανδυλίων καὶ σχεδὸν τίποτε ἄλλο.

Πλησίον του ὁ Ρενῶ παρετήρησεν ἓνα ἄλλον ταξειδιώτην, εἰκοσιεπτά ἕως εἰκοσιοκτὼ χρόνων,

μελαγχροινόν, μὲ βλέμμα εἴφνης] καὶ θαρραλέον καὶ μὲ παράξενον ἐξωτερικόν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐνταῦθ' ἐχειρονόμει, ἐγέλα καὶ ἐφέλλιζε τὴν τουρκικὴν, εἶχεν ὕψος τυχοδιώκτου.

Αἱ ἀποσκευαὶ του ἀπετελοῦντο ἀπὸ πολλὰ κιβώτια, δοχεῖα, δέματα, σάκκους, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ὑπάλληλοι τοῦ τελωνείου ἐρρίπτοντο μὲ ἀπληστίαν . . . ἀλλ' ὅμως, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ Ρενῶ, κανὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἠνοιχθῆ. Ὁ παράξενος αὐτός ἄνθρωπος ἐπιθύριζε μερικὰς λέξεις εἰς κάθε ὑπάλληλον, τοῦ ἔσφιγγε φιλικῶς τὴν χεῖρα καὶ ἀμέσως τὸ ἐπίσημον σῆμα τῆς ἐλευθέρως ἐξόδου ἐπεκολλᾶτο εἰς τὰ κιβώτιά του, τὰ ὁποῖα καὶ ἐφόρτωνεν ἀμέσως εἰς τοὺς χαμάληδες . . . τοὺς περιφήμους χαμάληδες τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Ρενώ ἴσχυρε δια νὰ πάρῃ τὴν βαλίτσα του, ἀλλ' ἔμεινε κατάπληκτος· ὁ ὑπάλληλος εἶχεν ἀναστρέψει τὸ μικρὸ περιεχόμενον, ἐνῶ ἐπέφερε μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια.

— Τί λέγει; ἐρωτᾷ ὁ νέος.

Ὁ ταξειδιώτης μὲ τὰ κιβώτια ἀπήντησε:

— Λέγει ὅτι θὰ σᾶς στενοχωρήσῃ καὶ θὰ σᾶς βασανίσῃ ἕως ὅτου τοῦ δώσετε μπακτοῖσι.

— Μπακτοῖσι;

— Ναί· εἰσθε Γάλλοι, ὡς φαίνεται, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι καὶ ἐγώ, πρέπει νὰ σᾶς βοηθήσω. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ πληγὴ τῆς Τουρκίας καὶ μάλιστα τὸ κλειδί, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνοίγει καθεὶς ὅτι θέλει, εἶναι τὸ μπακτοῖσι. Εἰς μίαν χώραν, ὅπου οἱ ὑπάλληλοι πληθύνονται δύο μηνιαῖα ἀντὶ δώδεκα καὶ ὅμως τρώγουν κάθε ἡμέραν, τὸ μπακτοῖσι εἶναι ἀπαίτητον συμπλήρωμα. Ἐδῶ τὸ ὀνομάζουν παντοδύναμον καὶ... δὲν ἔχουν ἄδικον.

Καὶ τείνων ἐν γόσσιον εἰς τὸν ὑπάλληλον

— Πάρε το, φίλε, διὰ ν' ἀγοράσῃς γυαλιά διὰ νὰ βλέπῃς καλλίτερα.

— Ἐχεῖς δίκαιον, μουσιου, ἡ πείνα μ' εἶχε ζαλίσει τὰ μάτια.

Εἰς μίαν στιγμὴν τὰ ἀσπρόρουχα ἐτέθησαν εἰς τὴν θέσιν των, ἡ βαλίτσα ἐκλείσθη καὶ παρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τὸν ἐκκληκτον Ρενώ.

— Μὴ ἀπορήτε, φίλε μου· ἂν μ' ἀκολουθήσετε, θὰ σᾶς πῶ πολλὰ πράγματα ἀκόμη.

— Νὰ σᾶς ἀκολουθήσω;

— Μάλιστα, φαίνεσθε ὅτι ἔρχεσθε διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· σὰν καλοὶ πατριῶται λοιπὸν πρέπει ν' ἀλληλοβοηθηθῶμεν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ρενώ ἐκύτταξε τὸν παρᾶξενον αὐτὸν ταξειδιώτην χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ἐκεῖνος προσέθεσε:

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ φοβήσθε· δὲν ἔχετε ἐξωτερικὸν ἑκατομμυριούχιον καὶ ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν πιστεύω νὰ σᾶς φαίνωμαι λωποδύτης Ἀμερικανός.

Ὁ Ρενώ δὲν ἐκράτησε τὰ γέλια. Ἐξάλλαντος ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο πολὺ περίεργος καὶ ἀρκετὰ πνευματώδης.

— Πιστεύω ὅτι ἡ προσφορά σας, ἀπήντησε, προέρχεται ἀπὸ καλὴ καρδιά, δι' αὐτὸ δέχομαι εὐχαρίστως.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ ἐξευχθήκαμεν καὶ οἱ δύο διὰ τὸν ἴδιον δρόμον, ἄς γνωρισθῶμεν. Εἶναι πολὺ στενόχωρον νὰ περπατῇ κανεὶς μ' ἓνα ἄγνωστον.

— Εἶμαι τῆς γνώμης σας.

— Ἀφοῦ λοιπὸν κουράζει καὶ σᾶς ἡ ἀλγύβρα μὲ τοὺς ἀγνώστους τῆς ἰαρχίζω.

Καὶ μὲ ἓνα κομικὸν χαιρετισμόν.

— Ὀνομάζομαι Ἀλκιβιάδης· Θεόδουλος Μαλαρίας. Συγγνώμην διὰ τὰ διεστραμμένα αὐτὰ ὀνόματα, ἀλλὰ μοῦ τὰ ἔδωσαν σὲ μιά ἡλικίαν ποῦ δὲν ἤμουν εἰς θέσιν νὰ διαλέξω... Λοιπὸν: Ἀλκιβιάδης-Θεόδουλος Μαλαρίας, διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς, τὸν ὁποῖον ἡ ἑλλειψὶς πελατείας ἐκαίε σχολοβατὴν εἰς τὰς πλατείας τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης καὶ τὸν ὁποῖον ἡ τύχη ἔφερεν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ πλουτίσῃ.

— Καὶ ἐγὼ ὀνομάζομαι Ἰωάννης· Παῦλος Ρενώ, τελειόφοιτος τῆς νομικῆς, διπλωματοῦχος τῆς γυμνασιακῆς σχολῆς τῆς Ζουανβῶ, φθάνω δ' ἐδῶ χωρὶς περιουσίαν καὶ μὲ μόνον τὸν πόθον νὰ θυσιασθῶ...

Ὁ Μαλαρίας ἔγνωσε τοὺς ὄμους.

— Νὰ θυσιασθῆτε, εἶπατε;

— Καὶ τὸ ἐπιαναλαμβάνω.

— Χρὴ! Χρὴ! ἡ αὐτοθυσία δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἐπικερδὲς ἐπαγγελμα ἐδῶ στὴν ἐποχὴ ποῦ ζοῦμεν... Ἀλλ' ἀλλάζον τόνον καὶ μὲ κάποιαν σοβαρότητα:

— Ἐάν μ' ἐγνωρίζετε, θὰ εἴχετε ἐμπιστοσύνην, κύριε Ρενώ, ἀλλὰ τώρα εἶναι πολὺ ἐνωφίς καὶ ὅμως διὰ νὰ σᾶς βοηθήσω ἔπρεπε νὰ εἰζήρω...

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἀλκιβιάδου ἤλλαξε, καὶ χαρακτηριστικὰ του εἶχον λάβει ἑκφρασίαν σοβαρὰν καὶ γλυκεῖαν. Δὲν ἦτο πλέον ὁ ὑποπτος τυχοδιώκτης, ἀλλ' ἄνθρωπος σοβαρός, εἰς τὸν ὁποῖον τείνει τις τὴν χεῖρα ἀνεπιφυλάκτως.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμε καὶ ὁ Ρενώ.

— Ἐχω ἐμπιστοσύνην σὲ σᾶς, κύριε Μαλαρία.

Ἐφθάσα εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγκεντρώσας τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις διὰ νὰ προσφέρω τὴν ζωὴν μου διὰ τὸν Σουλτάνον Μουράτ.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ἀνεπήδησε.

— Δι' ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον αἱ δελοπλοκίαι τῶν αὐλικῶν κατεβίβασαν ἀπὸ τὸν θρόνον;

— Μάλιστα.

— Καὶ ὁ ὁποῖος ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν εἶναι ἐγκλειστος εἰς τὸ Τσιραγάν;

— Μάλιστα.

— Καὶ τὸν ὁποῖον λέγουν τρελλόν;

— Ὅπως ἀδίκως.

Οἱ δύο νέοι ὀμιλοῦντες εἶχον ἀφήσει πρὸ πολλοῦ τὸ τελωνεῖον Γαλατὰ καὶ ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ τοὺς ἀχθοφόρους εἶχον φθάσει εἰς τὴν μεγάλην γέφυραν, ἀριστερὰ τῆς ὁποίας εἶναι προσοκεκολλημέναι αἱ ἀποβάθραι τῶν πλοίων τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦν τὴν συγκοινωνίαν τῶν Πριγκηποννήσων καὶ τοῦ Βοσπόρου, δεξιὰ δὲ ἡ ἀποβάθρα τῶν ἀτμοπλοίων τοῦ Κερατείου κόλπου. Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς γεφύρας ἐφαίνετο ἡ Πόλις μὲ τὰ ἀρχαῖα τεμένη τῆς καὶ τὴν μυστηριώδη ὄψιν τῆς.

— Σιωπῇ, λέγει ὁ Ἀλκιβιάδης, λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς τὸν σύντροφόν του, θὰ τὰ ποῦμε σίτι. Ἐδῶ εἶναι πολλὰ αὐτὰ ἐπὶ ῥοβᾷ.

Καὶ μὲ τὸ βλέμμα του ἴδριξε μερικά ὑποπτα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα μελαγχολικὰ περιεφέροντο διὰ νὰ ἀλιτεύσουν κάποιαν φράσιν ἀφορομένην, καμμίαν χειρονομίαν ἐπιλήψιμον, ἢ ὁποῖα εἰμποροῖσε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν μὲν εἰς τὰ βῆθη τοῦ Σεραϊ-Μπουνοῦ καὶ τὸν ἄλλον εἰς μεγαλείτερον ἀζῖωμα.

Ἡ σιγὴ λοιπὸν ἐπεβάλλετο καὶ σιωπῶντες σχεδὸν οἱ δύο νέοι διήλθον τὸ Ρενί-τζαμί, ἐβυθίσθησαν εἰς τὰς ἀνατολικὰς συνοικίας τῆς Σταμποῦλ καὶ ἐπιβασθέντες ἀμάξης, εἰς ἣν ἐτοποθέτησαν τὰς ἀποσκευὰς αὐτῶν, διηυθύνθησαν εἰς τὰ Ὑψομαθεῖα.

Ἡ οἰκία, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἀλκιβιάδης ἐστάθη, δὲν ὁμοίαζε διόλου τὰς ἀνατολικὰς μὲ τὰ πυκνὰ δικτυωτὰ καὶ τοὺς κλειστοὺς ἐξώστους· ἦτο ἀπλὴ μὲ ἓν μικρὸν κηλᾶριον ὡς μόνον τῆς στολισμα.

Ὁ Μαλαρίας εἰσήγαγε τὸν ξένον του εἰς ἓν εὐρύχωρον δωμάτιον, κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον ἐστολισμένον, καὶ καλέσας ἓνα ὑπηρέτην διέταξε νὰ στρωθῇ τὸ πρόγευμα. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐκλείσει καλὰ τὴν θύραν, ἤνοιξεν ἓν παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ρενώ:

— Ἡ θάλασσα, εἶναι, φίλε μου, εἰς λαμπρὸς σύντροφος, τὸ ἄσμά της καλύπτει τὸν ἦχον τῶν λόγων, οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει ν' ἀκουσθῶν. Εἰπέ μου τώρα, διατί πιστεύεις ὅτι ὁ Μουράτ ὁ Ε' δὲν εἶναι τρελλός καὶ διατί ἔρχεσαι ἐπιτήδεις διὰ νὰ θυσιασθῆς πρὸς χάριν του;

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΧΟΡΟΙ

Οἱ χοροὶ ἐξοικονομεῖται εἰς τὴν ἡμερησίαν ἢ μάλλον, διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβής, εἰς τὴν νυκτερινὴν διάταξιν. Κατ' αὐτὸς ὑπάρτουν πολλὰ νὰ ἐξετάσῃ τις, διότι συγκεντρώνουν ὅλα τὰ κεφάλαια τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι. Δι' αὐτὸ, τόσοι οἱ κύριοι, ὅσον καὶ αἱ κυρίαί πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ.

Χρειαζέται μεγάλη ἐτοιμότης, ἀπροσπέητος

εὐγένεια καὶ κρίσις, διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ προῖδῃ τις τὸ τί θὰ συμβῇ εἰς ἓνα χορόν.

Περί τῆς περιβολῆς βέβαια δὲν θὰ ὀμιλήσω ἐδῶ· αὐτὴν κανονίζει ἡ μόδα, ὁμοίως καὶ περὶ τῆς εἰσόδου τῶν προσκεκλημένων, ἧτις δὲν διαφέρει τῶν λοιπῶν συγκεντρώσεων.

Οἱ νέοι, ἀφοῦ δεχθῶν τὴν πρόσκλησιν καὶ μεταβῶν εἰς τὸν χορόν, πρέπει νὰ χρεεύουν· ὅταν μόνον ἀδρανεῖς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι πρὸς βάλλουν ἑαυτοὺς, λιποῦν καὶ τοὺς οἰκοδεσπότας, οἱ ὁποῖοι μὲ στενοχωρίαν θὰ βλέπουν τὰς δεσποινίδας νὰ μὴ χρεεύουν, ἀφοῦ οἱ κύριοι μένουσιν ἀκίνητοι.

Καλὸν ἐπίσης εἶναι οἱ ἄνδρες νὰ συγκεντρῶνται εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον καὶ ἐκεῖ νὰ χαρτοπαικτοῦν.

Οἱ χορευταὶ πρῶτον πρέπει, ἐκ οὐρανοῦ, νὰ προσκαλέσουν εἰς τὸν χορόν τὴν οἱ δεσποινίδας, ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη θὰ εἶναι ἐν ἀρχῇ ἀγκυρῆ ἀπὸ πολλοὺς, ὡς ἀρκεσθῶσι νὰ τῇ προσφέρωσι κανένα τῶν ἐπιλοίπων χορῶν. Ὅταν ὅμως ἡ οἰκοδεσποινα ἔχη θυγατέρας, αὐταὶ πάντοτε πρέπει νὰ προτιμῶνται.

Κατόπιν ἡ εὐγένεια τῶν ἀνδρῶν ἐπιβάλλει νὰ καλέσωσιν ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὅτι χρεεύουν ὀλιγώτερον.

Καλοανατεθραμμένος κύριος ποτὲ δὲν θὰ καλέσῃ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κυρίαν νὰ χορεύσῃ τρίς εἰς τὴν αὐτὴν ἑσπερίδα μετ' αὐτοῦ, ὅσον δήποτε καὶ ἂν τῷ ἐμπνέῃ τὸν θαυμασμόν διὰ τῆς χάριτός της καὶ τῆς εὐστροφίας της, ἀλλ' ἂν συμβῇ τοῦτο, πρέπει νὰ φέρεται πολὺ μεμετρημένος, διότι τότε δύναται νὰ προκαλέσῃ σχόλια.

Ὅταν θέλῃ κύριός τις νὰ καλέσῃ δεσποινίδα εἰς χορόν, θὰ παρουσιασθῇ πρὸ αὐτῆς καὶ ὑποκλινόμενος θὰ τῆς εἴπῃ: — Δεσποινίς, ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ τιμῆσετε κατὰ τὸ βάλς; ἢ: — Νὰ ἐλλίσω, δεσποινίς, ὅτι θὰ χορεύσω μαζί σας ἀλόφω;

Ἡ δεσποινίς τότε δύναται ν' ἀπαντήσῃ: — Μετ' εὐχαριστήσεως, κύριε, καὶ θὰ δώσῃ τὸ καρνέ της, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ προσκαλῶν θὰ σημειώσῃ τὸ ὄνομά του.

Ἄν ὅμως ἔχη ἰσ' ἄλλου κληθῇ, τότε μὲ εὐγενῆ φράσιν θὰ τὸ δηλώσῃ.

Μόνον λόγοι σοβαροὶ δύναται νὰ ἐπιτρέψουν εἰς μίαν κυρίαν ν' ἀρνηθῇ δις ἢ τρίς τὴν πρόσκλησιν ὀρισμένου χορευτοῦ.

Κατὰ τοὺς χορούς πρέπει ἐκ μέρους τῶν κυρίων νὰ ἐπιδεικνύεται σεβασμός καὶ ἐπιφυλακτικότης, παρὰ δὲ τῶν κυρίων ἀφέλεια, μὴ ἐξερχομένη ὅμως τῶν λογικῶν ὁρίων.

Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Πῶς καθαρίζουν αἱ κηλίδες τοῦ αἵματος. — Πλειστάκις συμβαίνει, κατόπιν οἰουδητίνου ἐπεισοδίου, νὰ ματωθῶν τὰ φορέματα. Ἐάν τὸ ὕφασμα πλύνεται, ὁ καθαρισμός εἶναι εὐκόλος. Πλύνομεν δι' ὀλίγου ὕδατος τὴν κηλίδα καὶ τὸ φόρεμα καθαρίζεται. Ἐάν ὅμως τὸ ὕφασμα δὲν πλύνεται, τότε λαμβάνομεν ὀλίγον ξαντόν, τὸ βρέχομεν διὰ καθαροῦ ὕδατος καὶ τὸ ἐπιθέτομεν ἐπὶ τῆς κηλίδος, ἀναευσθῆν δὲ τὸ βρέξιμον μέχρις ὅτου ἡ κηλὶς ἐξαφανισθῇ.

Πῶς γυαλίζουν τὰ μεταξωτὰ καπέλλα. — Τρίβετε τὸ καπέλλο, συμπίωνως μὲ τὴν διευθυνσιν τοῦ χνουδίου του, μὲ ταμάχιον καθηφέ, τὸ ὁποῖον ζεσταίνετε ὀλίγον καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ρίπτετε ὀλίγαις σταλαγματιαῖς πετρελαιοῦ. Τὸ γυάλισμα γίνεται ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἐξόδου, διὰ νὰ ἔχη τὸν ἀπαιτούμενον χορόν τὸ πετρελαιοῦ νὰ ξιμυρίσῃ. Διὰ τοῦ ἀπλουσιότητος τούτου μέσου κερδίζετε ἐν σιδερώματι.

Πῶς ἀσπρίζουν τὸ πρόσωπον καὶ αἱ χεῖρες. — Ζηματίζετε σὲ 250 δράμια νερὸ ἀνθῆ ζαμπούκου, ρίπτετε κατόπιν τὸν ζαμπούκο καὶ προσθέτετε 4 δράμια βόρακος καὶ 6 δράμια γλυκερίνης καὶ ταραξίετε τὸ ὅλον καλῶς. Διὰ τοῦ ὑγροῦ τούτου πλύνετε κατόπιν πολὺ συχνὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἢ βρέχετε ξαντόν καὶ τὸ ἐπιθέτετε ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Edmondo de Amicis

Η ΚΑΡΜΕΛΑ

Κατά μετάφρασιν εκ του Ιταλικού

υπό Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ε΄

Ο Ιατρός έγυρισε σὲ κομμάτι καὶ διηγήθη καὶ εἰς τὸν ἀξιωματικὸν ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁποῖα παρ' ἐπάνω ἐμάθομεν. Αὐτὸς ἀποχαιρετῶν, ἀνεφώνησε μίαν ἀκόμη φορὰν: — Κατάρρα! Εἶναι τόσον χαριτωμένη! — Βέβαια καὶ τί ὑπερήφον καὶ εἰργηνὴ χαρακτήρα θὰ εἶχεν! ἐπρόσθεσεν ὁ ἄτρός. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐφυγεν Ἡ νύκτα ἦτο προχωρημένη καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν δὲν ἐφαίνετο ψυχὴ. Τὸ σπῖτι του ἦτο εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ καφενεῖου ἄκρον. Ἐπήγαινε βαρεῖα βαρεῖα καὶ σχεδὸν χωρὶς ὄρεξιν. — Θὰ εἶναι ἐκεῖ, — ἔλεγε μέσα του, καὶ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ, τεντόνων τὸν λαιμὸν καὶ διπλώνων τὸ κεφάλι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶναι κανεὶς ἐμπρός, εἰς τὴν θύραν, ἀλλὰ τοῦ κάκου, ἦτο σκοτάδι πίσσα. Ἐμπρὸς ἐμπρὸς, πάντοτε ἀργότερα, κοντοστεκόμενος μὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ μὰ ἀπ' ἐκεῖ συχνοκτυπάζοντας... — Ἐὰν ἤξευρα ὅτι ἐκεῖ με περιμένει κάποιος κακοῦργος μετὰ τὸ μαχαίρι ἔς τὸ χέρι, — ἐσκέφθη σὲ μὴ στιγμὴ μού φαίνεται ὅτι θὰ ἐπήγαινα ἐμπρὸς με περισσότερον θάρρος καὶ με περισσότεραν τόλμην, καὶ ἔκαμην ἀποφασιστικῶς δέκα ἢ δώδεκα βήματα... Ἄ! νὰ τὴν ἐκεῖ! — Τὴν διέκρινεν ἐκάθητο εἰς μίαν βαθμίδα ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα, ἀλλὰ με ἐκεῖνο τὸ σκοτάδι δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὴν ἴδῃ ἔς τὸ πρόσωπον. — Τί κάμνετε ἐδῶ; — τὴν ἠρώτησε πλησιάσας. Ἐκείνη δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως, ἐσηκώθη, ἐστάθη ἀντικρῦ του, ἀκριβῶς στῆθος με στῆθος, ἀκούμβησε καὶ τὰ δύο τῆς τὰ χέρια ἔς τοὺς ὄμους του, καὶ με μὴ φωνήτσα ὅλο γλύκα καὶ με ἕνα κάποιον τόνον πῦ νὰ σὲ κάμη νὰ νομίσης ὅτι ὀμιλοῦσε με τὴν μεγαλύτεραν τοῦ κόσμου φρονιμάδα, τοῦ εἶπε: — Σὲ περιμένω... κοιμοῦμουν. — Καὶ διατί με περιμένεις; ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ἀξιωματικὸς, σηκώνων ἀπὸ τοὺς ὄμους του τὰ δύο ἐκεῖνα χέρια, τὰ ὁποῖα ἤρχισαν ἀμέσως νὰ τοῦ σφίγγουν τοὺς βραχίονας. — Γιατί θέλω νὰ μείνω με σένα, ἀπήντησεν ἐκείνη. — Τί φωνή! ἐσκέφθη ἐκεῖνος, ἀλήθεια ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι σκέπτεται καὶ ὀμιλεῖ. Καὶ ἐβγαλεν ἀμέσως ἕνα θειόξυλο, τὸ ἀναψε καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Καρμέλας διὰ νὰ τὴν ἴδῃ καλὰ ἔς τὰ μάτια. Ἡ κούρασις, διότι δὲν ἐκάθησεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ περισσότερον ἐκεῖνος ὁ ὀλίγος ὕπνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξύπνησεν, εἶχ' ἀφαιρέσει ἀπὸ τὸ πρόσωπόν τῆς ὀλίγον ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ σπασμοδικὴν ζωρότητα, τὴν ὁποίαν εἶχε πάντοτε καὶ τῆς ἐσκόρπισεν ἀπεναντίας ἕνα χρῶμα λύπης καὶ μελαγχολίας τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦτο πράγματι θεὰ καὶ κάθε ἄλλο ὁμοίαζε παρὰ τρελλή.

— ὦ ἀγάπη μου! ἀγάπη μου! — ἐφώνησεν ἡ Καρμέλα μόλις εἶδε τὴν φωτισθεῖσαν ὄψιν τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἀνοίγουσα τὸν βραχίονα προσπάθησε νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ πηγούνη μετὰ τοῦ δείκτου καὶ τοῦ ἀ. τίχειρος. Ἐκεῖνος τὴν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸν ἕνα βραχίονα, ἄρπαξε καὶ αὐτὴ μετὰ τὸν

ἄλλον τὸν βραχίονα τοῦ ἴην ἐπιασεν, ἐκάρφωσε τὸ στόμα τῆς ἐπάνω ἔς τὸ χέρι του, τοῦ τὸ ἐφίλησε καὶ τοῦ τὸ ἐδάγκασεν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐτραβῆ χθηκεν, ἐπήδησε ἔς τὸ σπῖτι καὶ ἐκλείσεν τὴν θύραν.

— Θεσαυρὲ μου! — ἐφώνησεν ἀκόμη μίαν φορὰν ἡ Καρμέλα καὶ ἔπειτα, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, ἐκάθησεν εἰς τὸ κατῶφλι μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω ἔς τὰ γόνατα καὶ τὸ κεφάλι γυρισμένο ἀπὸ τὸ ἕνα πλάγι. Ἔτσι σὲ λιγάκι ἀπεκοιμήθη.

Μόλις ὁ ἀξιωματικὸς ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῖτι καὶ ἀναψε τὸ φῶς, ἐκύτταξε τὴν ἀνάποδι τοῦ χεριοῦ του καὶ εἶδε τὰ ἐλαφρὰ σημάδια τοῦ ἀφήκαν ὀκτώ μικρὰ δοντάκια, γύρω τῶν ὁποῖων ἐγυάλιζεν ἀκόμη τὸ ὑγρὸν τοῦ σπασμοδικοῦ ἐκείνου στόματος.

— Τί λυσσασμένη ἀγάπη εἶναι αὐτή! — εἶπε δυνατὰ μόνος του καὶ ἀναψεν ἕνα σιγάρο καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν του, σχεδιάζων τοῦ ἀποσπάσματος του τὸ ὄρολόγιον. Θὰ σκεφθῶ αὐριον, εἶπε κατόπιν, καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἄλλα. Ἐκάθισεν, ἄνοιξεν ἕνα βιβλίον, ἐδιάβασε μερικὰ φύλλα, ἐπανελάβε καὶ πάλιν τὸν περίπατον, ἔπειτα καὶ πάλιν τὸ διάβασμα καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ πλαγιάσῃ. Εἶχεν ἤδη σχεδὸν ξεθυμῆ, ὅτε τοῦ ἤλθεν ἔξαφνα μὴ ἰδέα. Ἐστάθη σκεπτόμενος μίαν στιγμὴν, ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρο, ἄπλωσε τὸ χέρι του διὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ... τὸ ἐτραβῆξεν ὀπίσω, ἐσήκωσε τοὺς ὄμους του καὶ ἐτίγη νὰ κοιμηθῇ.

Τὸ πρῶτὸ ὁ ὑπηρετῆς, ἐμβαίνων εἰς τὴν ὄραν του μετὰ τὰς ἄκρας τῶν ποδιῶν του εἰς τὸ δωμάτιον,

ἀπόρησε ποῦ τὸν ἦρε ξυπνητὸν, διότι δὲν τὸ εἶχε φυσικὸ νὰ ξυπνᾷ μόνος του. Καὶ τοῦ εἶπε με ἕνα χαμόγελο: — Ἐδῶ κάτω ἔς τὴν θύρα εἶναι ἐκείνη ἡ τρελλή... — Καὶ τί κάμνει; — Τίποτε, λέγει ὅτι περιμένει τὸν κύριον ὑπολοχαγόν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐβίασε τὸν ἑαυτὸν του νὰ γελάσῃ, καὶ κτυπάζων τὸν στρατιώτην ἐνόσω τοῦ ἐξεσκόνηζε τὰ φορέματα, ἔλεγε μόνος του: — Σήμερα ἐργάζεται μετὰ τὴν φωτιὰ ἐκείνης. — Ὅταν ἐνδύθη, τοῦ εἶπε: — Κύτταξε ἂν εἶνε ἀκόμη. Ὁ στρατιώτης ἀνοίξε τὸ παράθυρο, ἐκύτταξε κάτω καὶ εἶπε: Ναί. — Τί κάμνει; Παίζει μετὰ τὰς πέτρας. — Κτυπάζει ἐπάνω; — Ὁχι — Εἶναι ἀκριβῶς ἀντικρῦ ἔς τὴν θύρα ἢ ἔς τὸ πλάγι; — Σὲ τὸ πλάγι. Θὰ ἤμπορέσω νὰ ξεφύγω... Καὶ ἐκατέβηκε. Ἄλλ' ὁ θόρυβος τοῦ σπαθιοῦ τὸν ἐπρόδωσε. — Καλημέρα! Καλημέρα! — Ἐφώνησε καὶ ἔτρεξεν εἰς συνάντησίν του ἐπάνω εἰς τὴν κλίμακα ὅταν τὸν ἐπλησίασεν, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του, ἐβγαλε τὸ μανδηλὶ τῆς, ἄρπαξε μετὰ τὸ ἄλλο χέρι ἴην μίαν κνήμην, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλον, καὶ ἤρχισε νὰ ξεσκονίζῃ μετὰ μεγάλην βίαν τὸ ὑπόδημά του, ψιθυρίζουσα: — Περιμένε, περιμένε, μὴ στιγμὴ ἀκόμη, ὀλίγην ὑπομονήν, ἀγάπη μου, μὴ στιγμὴ, νὰ, ἔτσι, τώρα εἶναι καλὰ...

— Καρμέλα! — ἐφώνησε με ζωρότητα ὁ ἀξιωματικὸς καὶ τραβήξας τὴν κνήμην ἀπὸ τὸ μικρὸ τῆς χερᾶκι με ἕνα δυνατὸν τίναγμα, ἔφυγε σχεδὸν τρεχάτος, ὅλος ταραχὴ καὶ συγκίνησις.

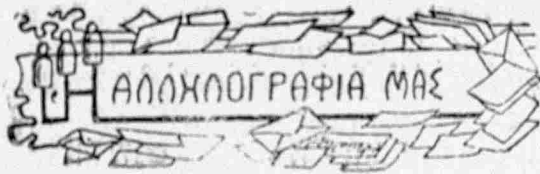
(ἀκολουθεῖ)

Μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα ἔς τὰ γόνατα καὶ τὸ κεφάλι γυρισμένο ἀπὸ τὸ ἕνα πλάγι, ἀπεκοιμήθη.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Αί απόκριω.

Ευδοκίμεθα εις την πεύο τρολλήν εποχήν του χρόνου. Όλοι διασκεδάουν. Εάν έχετε την περιέργειαν, γυρίσατε ολίγον άργά τους δρόμους του Πέραν και των άλλων συνοικιών και θ' ακούσετε από κάθε σπίτι να βγαίνει μια βαθειά άπήχησις μουσικής. Τα πιάνο ήνοιξαν, αί κιθάροι εξεκεμασίθησαν και ό κόσμος χορεύει, διασκεδάει, γλεντά. Ξεχνά για μια στιγμή τον πόνον τον και την καθημερινή ζάλη και λησιμονείται μέσα εις τους ναρκωτικούς ήχους της μουσικής, μέσα εις τα κύματα της χαράς και του γέλιου. Και έχει δίκαιον ως γελάση, ως χορεύση ό κόσμος, ίσως αύριον δεν είναι καιρός...

Η ιστορία των.

Ενθ οι νέοι διασκεδάουν, μερικοί άλλοι εξερευνούν. Προχθές εις ένα χορόν μετεμφισμένων μερικά γεροντοπαλλήκαρα προσπαδούσαν ν' ανακαλύψουν την άρχην των απόκρω. Ό εις έλεγεν ότι είναι λείψανον των άρχαίων βακχικών έορτών, άλλοι ύπεστήριζον ότι είναι δώρον του μεσαίωνου και τρίτος ότι είναι ρωμαϊκής εποχής. Έννοείται ότι το ζήτημα δεν κατώρθωσαν να το λύσουν. Ποιός, άλλωστε, τους άκούει; οι νέοι έχορευον, διασκεδάζον και έπλεκον τα τρυφερά της εποχής ειδύλλια, τα όποια θα άνάψουν έως το έρχόμενον έτος τας δάδας του ύμεναίου.

Οι γάμοι.

Αν κρίνωμεν από τους εφετεινούς γάμους, οι όποιοι ήσαν άφθονοι, πρέπει να παραδεχθώμεν ότι αι περυσιναι απόκρω ήσαν πολύ ευεργετικά. Την περασμένη Κυριακήν, τουλάχιστον, τελευταίαν ήμέραν των γάμων, οι ζαχαροπλάσται δεν έπρόφθανον τας παραγγελίας και ήτο αδύνατον να μη συναντήση κανείς εις τους δρόμους γαμηλίους συνοδείας, αι όποιαι έπέστρεφον από τας εκκλησίας. Ας στείλωμεν μια θερμή εύχή προς όλα αυτά τα νέα ζεύγη.

Ας μη λησιμονήσωμεν.

Αλλά μέσα εις αυτήν την γενικήν χαράν ως μη λησιμονήσωμεν ότι υπάρχουν και μερικοί πλησίον μας, οι όποιοι ύποφέρουν. Έδώ μια χήρα εις κάποιαν τρώγλην προσπαθει ν' αποκοιμήση δύο νηστικά παιδια, παρέκει εις άνάπηρος μένει ακίνητος εις το άχύρινο στρώμα του και ολίγον παρακάτω μια κόρη κινδυνεύει να πέση θύμα αισχροών δολοπλοκιών. Είναι καιρός, νομίζω, να συμπληρώσωμεν την ετυχίαν μας με μίαν γενναίαν πράξιν. Αν οι άνδρες μας είναι σκληροί, αι κυρίαί μας δεν παύουν να έχουν ευαίσθητον καρδίαν. Ας ρίψουν έν παρήγορον βλέμμα με όλίγα νομίσματα,

Άμυσόν, Π Κρομμυδ. Άποστολ. έλάβ., συμμορφ. — Αύτόθι, Άδελ. Σαρόγλου Φυλλ. α' έξαμηνίας έλλείπ., συμμορφ. — Αύτόθι, Άλέξ. Άνταβ. Έλάβ. ένεγο., εύχαρ. θερμώς. — Αύτόθι, Όμ. Τζέγ. Ένεγο., εύχαρ. — Αύτόθι, Γ. Πατ. και Κ. Χ. Μαιμ. Έλάβ., έ εγο., εύχαρ. — Αύτόθι, Ηλ. Μικρόπ. Άπαντ. ταχυδρ. — Αύ όθι. Κωνστ. Χιωτ. Έλάβ. σημ. γοφ. — Αύτόθι, Α. Ποιμεν., Γ. Βαφ., Α. Άρχι. Ένεγο., έλάβ εύχαρ. — Αύτόθι, Π. Κυριακ. Ένεγο. — Αύτόθι, Στέφ. Α έστ. Παπ. Έλάβ. ένεγο., έισεπρ., εύχαρ — Αδραμίτιον, Κ. Κέπ. και Άδ. Ταχ. άπαντ. — Άτάλειαν, Μ. Π. Έλάβ., ένεγο., εύχαρ. — Αδριανούπολι, Άλεξ. Πατ. Έλάβ. ένεγο, εύχαρ — Αύτόθι, Β. Άθαν. Ένεγο. έ: β' έξαμην. — Αύβαν. Κω στ., Βλάχ. Ταχυδρ. άπαντ. — Άργυρούπολι. Στ. Πηλ. Ταχ. άπαντ. — Άλλάσα, Ι. Ιωανν. Έλάβ., κατεχ., εύχαρ. — Αύτόθι, Π. Ορούτζ. Ένεγο εις β' έξαμ., έλάβ., εύχαρ.

Βηρυτίο, Χ. Νικ. Άποστ. — Βίγαν, Μ. Ποππ. Έλάβ., εύχαρ. Βάλια, Γ. Δωκ. Ένεγο., εύχαρ. — Αύτόθι, Διον. Χριστογ., Ένεγο., έπισκ. στέλλ., εύχαρ. — Αύτόθι, Ηρ. Εύστο. Ένεγο., εύχαρ., διά την έρώτησίν σας: ποτέ και τίνι τρόπω άπο στέλλει ό έγγραφ τον άντίτιμον της έγγράφης του. — Αύτόθι, Θ. Κανελλ. Ταχυδρ. άπα τ. — Βαθυ Σάμου, Σ. Π' Χρ. Ημερ. στέλλ., εύχαρ — Βιζύην, Ι. Λουλ. Ένεγο., εύχαρ. — Αύτόθι, Π. Παπαδ. Αιτ. στέλλ. — Βαβάρ-έσκη Α. Πετρ. Ένεγο., εύχαρ. — Βέη-σεχήρ, Άλφ. Γιάνν. Ένεγο., έλάβ., εύχαρ.

Γκιουμουλτζιάν, Μ. Μοσχ. Συμμορφ., εύχ. — Αύτόθι, Πρωθ. Στοϊκόν. Ταχυδρ. άπαντ. — Γιαλοβατζ Πρ. Κιορπ. Άποστ., εύχαρ.

Δεδέ άγιτζ, Δ. Κοϊδ. Έλάβ. Εύχαρ. θερμ. — Δέλβινον, Άντ. Μουζ. Ένεγο., έλάβ. εύχαρ. — Δαρδανέλια, Σταυρ. Ηλ. Αιτ. διά κ. Βασ. στέλλ.

Έσκη-σεχήρ, Θ. Τριαντ. Ένεγο. έλάβ., άποστ., εύχαρ. — Έρζερούμ, Γ. Άμοιο. Έγκ. έλάβ., συμμορφ. ογγν. διά βραδ., άποστ., εύχαρ.

Ζόγκουλδακ, Κ. Μπ. και Ζ. Σνμ. Ένεγο., έλάβ, φυλλ. από 1-7 έλλείπ. — Ζεϊταιλή, Όρφ. Δάν. Ένεγο., εύχαρ

Θεσσαλονίκη, Α. Δοίμαν. Άποστ., ένεγο., εύχ. — Αύτόθι, Άθ. Κωνστ. Έλλείπει φυλλ. α' έξαμ., ένεγο. διά β', έλάβ., εύχαρ.

Ιόπη, Θ. Κατ. Έλάβ., συμμορφ., εύχαριστ. — Ίνέπολι, Κ. Κάλφ. Ένεγο., εύχαρ. — Αύτόθι, Χρ. Γουνσφ. Έλάβ. έλλείπει χώρου δεν έδημ., εύχ. — Αύ όθι, Άλ. Άλεξ. Έγκαίρως έλάβ. αιτούμενα στέλλ., συμμορφ. — Αύτόθι, Θωμ. Ρωμ. Ένεγο., ως και δύο έτ, εύχαρ — Ίοβορον, Χρ. Π. Πανικ. Ένεγο., μάλιστα παρεξήγ., εύχαρ. — Ίωάννισ, Ι. Ίωανν. Ταχυδρ. άπαντ.

Κερασού τα, Κ. Κακούλ. Έλάβ., ένεγο., εύχαρ. θερμώς. — Καστοριάν, Χρ. Καραγκ. Τό ξετούμ. βιβλ. *Από Κων/τόλεως εις Νίκαιαν στέλλεται. — Κοζλοφ, Γ. Δημητρ. Ένεγο., εύχαρ. — Αύτόθι, Άντων. Ένεγο., έλάβ., άποστ. εύχαρ. — Αύτόθι, Άπ. Τσοργ. Άποστέλλ. ήμερ. — Καλλιπόλι, Μ. Κολύμβα. Ένεγο., εύχαρ. — Αύτόθι, Κ. Όουφο Έλάβ, στέλλ., εύχαρ — Κορυτσάν, Ίωσ. Λαζ. Ταχυδρ. άπαντ. — Αύτόθι, Ε. Φούντιον, 30 γρ. έλάβ., εύχαρ — Κυδωνία, Κ. Χιωτ. και Σαν συμμορφ. άποστέλλ., εύχαρ — Αύτόθι, Ι. Άγιοστρ. Δυστ. αιτ. φυλλ. έλλείπουν. — Καρατζάκιοϊ, Δημ. Μετρ. Έλάβ., οίτ. στέλλ, ένεγο, εύχαρ. — Κεσάνην, Γ. Βουλκ. Ταχυδρ. άπαντ — Καβάλλαν, Σ. Δισμαντ. Συν/τική έλαβ., εύχαρ., κατεχωρ., άπεστειλ. περ πλέον 20. — Κοισάρεαν, Α. Κάμφ. Ημερ. στέλλ. εκ νέου ως και το έτερο, ά σμ. — Κρ. ύσοβον, Θ. Γκιώγκαν και Ίω. Κων. Ένεγο., εύχαρ. — Κιρκάκιοϊ, Καψαλ. Ένεγο., έλαβ., εύχ. — Κασταμονή, Α. Παπαδ. Ένεγο. ώ. και τον κ Α. Παπαζ. διά την β' έξαμην., έλάβ., άποστ, εύχ. — Κηζ-δερβέντ, Π' Συν. Ένεγο., εύχαρ. θερμώς. — Καλλονή, Δ. Παπ. Ημερ. στέλλ., ένεγο, εύχαρ.

Μοναστήριον, Δ. Ίωανν. Κατεχ., εύχαρ. θερμώς. — Αύτόθι, Δάξ. Σερβ. Ένεγο., εύχαρ. στ. — Αύτόθι, Δ. Τσ. Ένεγο, εύχαρ. — Μαομαράν, Δ. Καραβ. Ταχυδρ. άπαντ. — Αύτόθι, Δημ. Σιδμ,

Ένεγο., εύχαρ. — Μπούκ, Κάφ Σταυ. Έλάβ, εύχ. συμμορφ. — Μιχαλήτσιον, Σακελλ. Γεώργ. Ένεγο. διά β' έξαμην. — Μιτυλήνην, Άνδρ. Σεφθ. Φυλλ. από 1 — 16 έλλείπουν. δυστ., νέους ένεγο. εις β' έξαμ., εύχαρ. θερμώς. — Μυστιγνά, Ν. Σταυρ. Αιτ. φυλλ. δυστυχώς έλλείπουν, ένεγο. εις β' έξαμ. — Μυσόπολι, Δ. Παυλ. Ένεγο., εύχαρ. θερμώς. — Μεγάροθον, Άναστ. Δόβ. Ένεγο., άποστέλλ, εύχαρ.

Ξάνθη, Δ. Μαργ. και Άπ. Σαγ. Ένεγο., έλάβ., εύχαρ. — Αύτόθι, Στέφ. Πάσχ. Ένεγο. — Αύτόθι, Βατ και Γούν. Ταχυδρ. άπαντ. — Αύτόθι, Άδ Π' Σεργ. Ένεγο., εύχαρ.

Όρδοθ, Κακούλ. Ένεγο., εύχαρ. — Οινόνη, Ν. Τορσα. Ένεγο. — Όριάκιοϊ Άδριανουπόλεως, Θ. Φεσ. Ένεγο., εύχαρ.

Πέρογαμιον, Άθαν. Κασκασ. Δυστυχώς φυλλ. α' έξαμ. έλλείπ., έγγράφ. εις β', εύχαρ. — Αύτόθι, Κ. Όρφ. Έλάβ., ένεγο., εύχαρ. θερμώς. — Αύτόθι, Στέφ. Άποστ. Ταχυδρ. άπαντ., εύχαρ — Προσσαν, Κ. Όρφανίδην. Ένεγο. εύχαρ. — Αύτόθι, Γ. Δουβλ. Ένεγο., ταχυδρ. άπαντ. — Παυλίκιοϊ, Μ. Ταμβ. Ένεγο., ταχυδρ. άπαντ — Πόφραν, Κ. Γεωργ. Λυπούμ. μη δυνάμ να σάς στείλ. φυλλ. της α' έξαμ., ένεγο. διά β', εύχαρ. — Περίστασι, Κ. Παπάξ. Ένεγο., εύχ. — Πολύγυρον, Π. Συργ. ταχυδ. άπα τ. — Προάβιον, Ηφ. Μούλκ. Έλάβ., ένεγο., εύχαρ. — Πέτρα, Ν. Καζ. Ένεγο. ως έγκρίν, φυλλ. α' έξαμ. έλλείπουν, οίτ. στέλλ. ως και ήμερ., εύχαρ. θερμώς. — Πρόσνικ, Πάσαν, ένεγο., έλάβ., εύχαρ.

Ρόδο, Γ. Κοκ. Ένεγο., ταχυδρ. άπαντ., εύχ. — Αύ όθι, Γ. Γεωργ. ένεγο., έλάβ., εύχαρ. — Ραιδεστόν, Άλφ. Άγγελ. Ένεγο., εύχαρ. — Ρίζιον, Π. Καραφ., Ταχυδρ. άπαντ. — Αύτόθι, Άν. Παπαδ. Ένεγο., έλάβ., εύχ. — Αύτόθι, Π. Πατ. Ένεγο., έλάβ., εύχαρ, τον έλλείπει.

Σινώπη, Ν. Κακν. Ένεγο, εύχαρ. αντίτ. δι' έντόλμ. Όθ. Ταχυδρ. — Αύτόθι, Κ. Ταστ. Ένεγο. αιτ. στέλλ. — Σερατ-κιοϊ, Ι. Βασίλ. Ένεγο., έλάβ., οίτ. φυλλ. στέλλ., εύχαρ. — Σαμνέλιον, Θ. Φοραγκ. Ένεγο., έλάβ., εύχ, αιτ. στέλλ. — Αύτόθι, Περσ. Παπαν. Δυστυχώς φυλλ. 1-19 έλλείπ., ήμ. στέλλ. Σκόπεια, Τ. Νιζ. Ένεγο., έλάβ. εύχαρ. — Σύμη, Μιχ. Ταΐφαλ. Ένεγο., εύχαρ, ταχυδρ. άπαντ. — Σαφράνιον, Ν. Άοθαν. Ένεγο., εύχαρ. — Στρατόνιον, Κ. Άδαμ. Ένεγο., εύχαρ. θερμώς.

Το πεζούνα, Α Τζαπ. Αιτ. 2 ήμερολ. στέλλ. ως και βροβ. — Αύτόθι, Π. Σαλλαπ. και Κ. Παπ. Ένεγο., εύχαρ. — Αύτόθ, Κ. Μουρ. Ένεγο., έλάβ., εύχαρ. — Αύτόθι, Ν. Κιπετ. Αντίτ. δύνασθε να πληρώσ. εις αντιπρόσωπόν μα, άναμέν. έργον σας, εύχαρ. — Τρολόνη, Π. Χαντζ. Ένεγοράψ., εύχαρ. θερμώς. — Τούζλα, Εύάγγ. Μαργ. Εισετο γρ. 33, ένεγο., εύχαρ. — Αύτόθι, Μ. Οίκο. 22ον στέλλ. εκ νέου, ένεγο. — Τσαοσσιμάν, Θ. Παναγ. 16 ήμερ. έγκαίρως έστειλ., έλάβ, εύχαρ.

Φέρρα, Μαργ. Ζήσ Ταχυδρ. άπαντ. — Αύτόθι, Κ. Δημ. Ένεγο. εύχαρ. — Φρέ-ελ, Βασ. Βογ. Συμμορφ., ήμερ. στέλλ., εύχαρ — Φλωρίνη, Ι. Θεοδ. 10ον φυλλ. και ήμερ. στέλλ., έλάβ., εύχαρ.

Χιλήν, Π. Π. Ένεγο. εύχαρ. — Αύτόθι, Μιλτ. Σαρρ. Έλάβ, ένεγο., εύχαρ. — Χαρούμ, Στυλ. Ίω. Φυλλ. α' έξαμ. έλλείπουν, album στέλλ. — Χώραν, Άθ. Γαβρ. Ένεγο., εύχαρ. θερμώς δι' εύγενή αισθήματά σας, έλάβ. — Αύτόθι, Α. Λουτζ. Ένεγο., εύχαρ. γρ. 12 δι' ήμερ. έλάβ. — Χρουλίστην, Χ. Τυπ. Έλάβ., ένεγο., εύχαρ. — Χιον, Α. Στ. Ένεγο. διά β' έξαμ. μη ύπαρχ. φυλλ. α' έξαμ. εύχαρ.

ΓΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΕΓΚΙΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ του διακεκριμένου της πόλεως μας Ιατρού ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Απαραίτητος οδηγός πάσης εγκύου, διότι διά της μελέτης αυτού εξασφαλίζεται ή κανονική πορεία της εγκυμοσύνης και προλαμβάνονται πάντες οι από του τοκετού κίνδυνοι.

Πωλείται παρ' άπασι τοις βιβλιοπώλαις της πρωτευούσης και των επαρχιών αντί γρ. 5.

Έκδοτικός οίκος Άριστοβούλου, Αναστασιάδου και Σας.

ση τὸ βρακοειδὲς φόρεμα τὸ ἐφήρμοσεν ἐπὶ κούκλας καταπληκτικῶς ὁμοιοζούσης πρὸς τὴν δεσποινίδα Κοτοπούλη, ἢ ὅποια ἐντόνως διεμαρτυρήθη διὰ τοῦτο, καὶ ἡ κούκλα μὲν πρῶτα τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴν προθήκην.

Εὐτυχῶς μέχρι σήμερον δὲν ἐθεάθησαν βρακοφόροι, εἰμὴ μία καὶ μόνον, ἢ ὅποια ἐπιδεικτικῶς ἀνὰ τὸ Πέραν ἐπιδεικνύουσα τὸ νέον φόρεμα, ἐγένετο ἀντικείμενον ἀπηνόου ἀποδοκίμασίας, περικλωθεῖσα καὶ γιουχαῖσθεισα.

Καὶ ἡ βρακοφόρος κυρία, μὴ δυναμένη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον τῆς, εἰσῆλθεν εἰς ἓν κατάστημα τῆς Μεγάλης Ὀδοῦ, ὁπότεν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, καίτοι ἡ ἀστυνομία τὴν προειρύλαττεν ἀπὸ πάσης ἐπιθέσεως.

Εὐτυχῶς ὅμως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς συντάκτης τοῦ «Ἀπ’ Όλα» εἰσῆλθεν εἰς τὸ Κατάστημα, ὅπου ἦτο ἀποκεκλεισμένη ἡ κυρία καὶ ἐπωφεληθεῖς τῆς εὐκαιρίας τῶν Ἀπόκρεω τὴν συνεβούλευσε νὰ φορέσῃ προσωπίδα, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμον τῆς.

Ἡ κυρία πράγματι ἐφόρεσε τὴν προσωπίδα καὶ ἐξῆλθε ἀνενόητος πλέον, ὁ δὲ περιεργὸς κόσμος τὴν ἐξητακράυγασεν αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ τὴν εὐφυΐαν τῆς.

Τώρα ὅμως καὶ τὸ νέον σαλβαροειδὲς φόρεμα εἶναι ἀγνωστὸν ἂν θὰ διατηρηθῇ. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι, καὶ ἄνευ τοῦ ἀνωτέρου ἐπεισοδίου, οὔτε χρῆσις κἄν θὰ γίνῃ. Διότι τοῦτο κατ’ ἀνάγκην θὰ καταργηθῇ, δι’ εὐνόητους λόγους.

Δὲν πρέπει λοιπὸν τὸ ἄσχημον φύλλον νὰ ἀνησυχῇ διὰ τὴν νέαν μόδαν, τὴν ὅποιαν καὶ ὁ Πάπας δὲν εἶναι ἠναγκασμένος νὰ ἀφορίσῃ. Τουναντίον οἱ ἠθικολόγοι εὐρίσκουν τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην θαυμασίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς διὰ τὰς γυναῖκας οἱ ἠθικολόγοι εἶναι τόσο ὀλίγοι, ὥστε ἡ ζιουπκιουλὸν νὰ μὴ κατορθώσῃ νὰ διατηρηθῇ.

Τῆς στιγμῆς :
Ὁμιλὸς φαιδρὸς νέων συναντᾷ καθ’ ὁδὸν προσωπιδοφόρον ὁμιλον, τοῦ ὁποίου αἰ φωναὶ εἶναι βραχνάι.

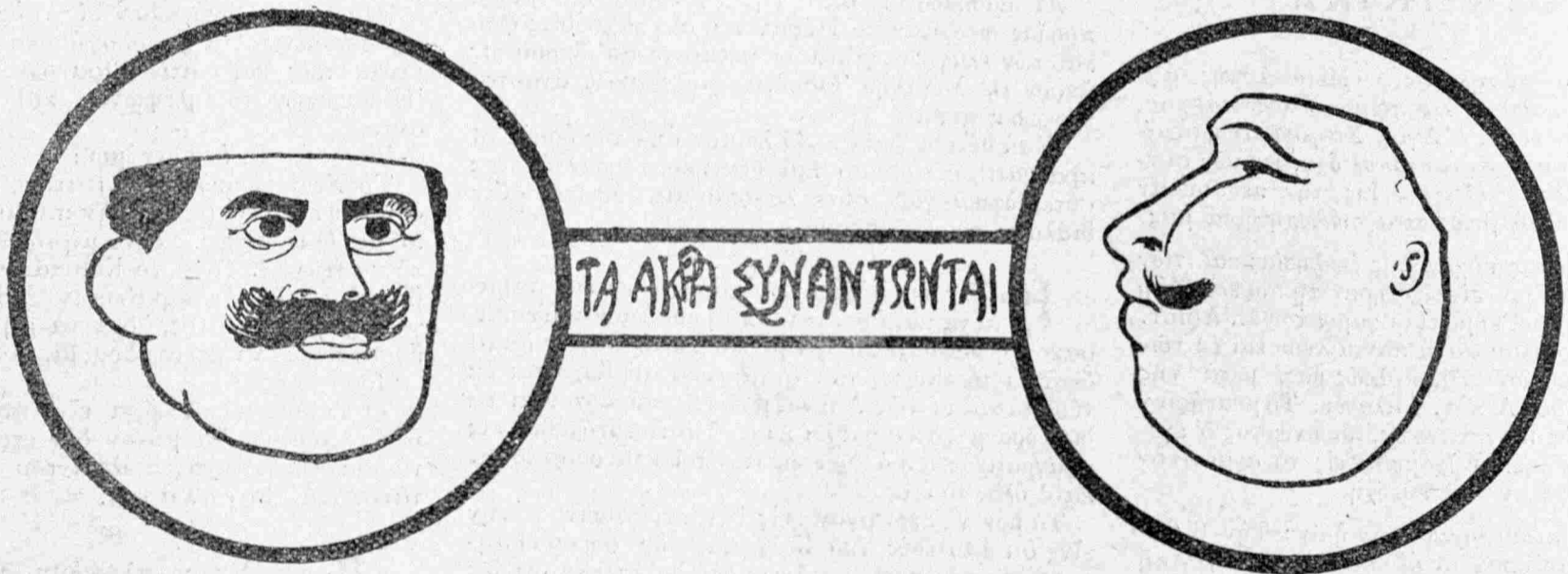
Ὁ ὁμιλὸς τῶν νέων περιεργὸς ἐρωτᾷ τοὺς προσωπιδοφόρους :

- Μὰ ποιοὶ εἰσθε ἐπὶ τέλους ;
- Καὶ οἱ βραχνοὶ προσωπιδοφόροι ἀπαντοῦν :
- Οἱ ψάλται τῆς Παναγίας !

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Σοβαρὰ . . . παιγνίδια.

Φτερά στὸν ἄνεμο.

Ἡ Ἀποκρογᾶ.

Ἐφέτος ἀρχαῖζουσα μετὰ πολλῆς σεμνότητος μᾶς ἦλθεν ὡς Ἀπόκρεω ! Κι’ ὅταν τὴν ρώτησαν :
[γιατί ;
Φοβοῦμαι λέγει, ἡ Ἀποκρογᾶ ποῦ ὄξει χυδαιότητος μὴν παρεξηγηθῇ !

Καὶ πέρασεν ἔτσι σεμνή, νοικοκυρὰ καὶ φρόνιμη ποῦ κάμποσοι τὴν φτύνανε νὰ μὴν ἀβασκαθῇ, καὶ μιά κυρία ἀνώνυμη τὰ μέρη, λέει, τῆς ἔδειχνε ποῦ πρέπει νὰ σταθῇ.

Καὶ πέρασεν ἀπ’ τὴ Βουλῆ καὶ στάθη με πόνου καὶ πέρασε ἀπ’ τὴν Γέφυρα κ’ ἔκανε τὸ σταυρό της κ’ ἀπ’ τὸ «Ἐμπρός» σὺν πέρασε τὸ κύτταξε ἔτσι μόνου καὶ λάθος μπῆκε φραίνεται κ’ ἔκανε τὸ νερό της.

Καὶ πέρασε ἀπ’ τὸν Σύλλογο σεμνή καὶ ντροπαλή, χλωμή σὺν Παναγία . . .
Κι’ ὁ Πρόεδρος περίλυπος κουνεῖ τὴν κεφαλὴ καὶ δέκα τῆς χαρίζει εὐθύς τῆς Ἀρετῆς Βραβεῖα.

Ρέστα.

Δὲν ἐορτάζει.

Αὔριον Καθαρὰν Δευτέραν δὲν ἐορτάζει ὁ κ. Καρολίδης.

Ἡ τουρκικὴ ἄνευ διδασκάλου.

Ἐξεδόθη μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τουρκικῆς, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς δύο τόμους τοῦ «Ἐμπρός». Τὰ ταχυδρομικὰ δὲν κοστίζουν, διότι τὸ βιβλίον εἶναι ἐλαφρότατον !

Τῆς καθαρᾶς δευτέρας.

Ἐκεῖνος στὸν φίλον του :

— Τὴν βλέπεις ; Γιὰ μένα κλαίει πάλιν. Δὲν ξέρεις πόσο μὲ ἀγαπᾷ τὸ πευλί μου !

Ἐκείνη στὴν φίλη τῆς :

— Δὲ σ’ ἔλεγα νὰ μὴ φᾶμε κρεμύδια ! τώρα δὲ κρούσεν τὰ μάτια μου !

Ζητεῖται.

Ζητεῖται βοηθὸς . . . ποιητοῦσουσου, γνώστης βαθύς τῆς τουρκικῆς.

Ἀπευθυντέον εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐμπρός».

Δανεικὸ τοῦτο.

(Ἡ σκηνὴ σ’ ἓνα χορὸν τοῦ Ὁδείου).

Ἐνας ἀναιδὴς τοιμπᾶ μίαν.

Ἐκείνη : — Αὐτὰ, κύριε, εἶναι τέρατα καὶ σημεῖα.

Ἐκεῖνος : — Εἶναι τέρατα καὶ σὺ . . . μία !